

Andromeda : treurspel

<https://hdl.handle.net/1874/371683>

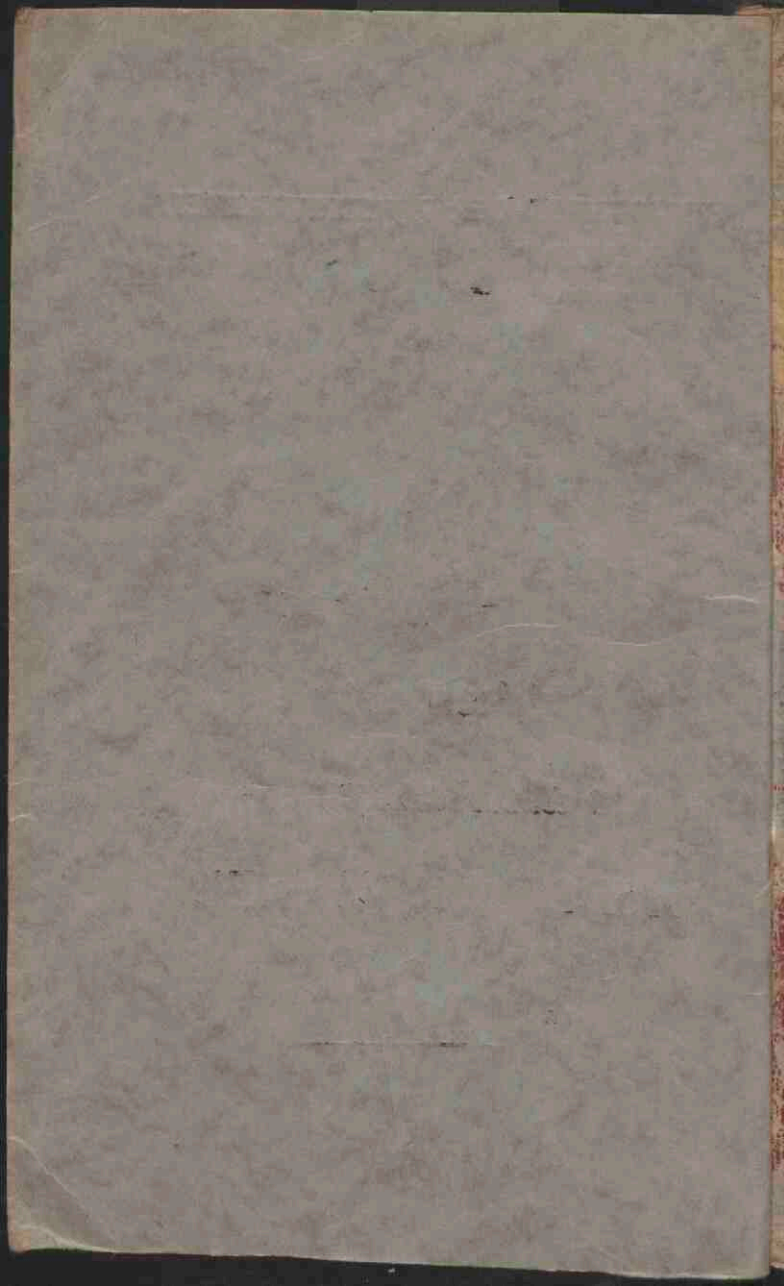
BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT

1929

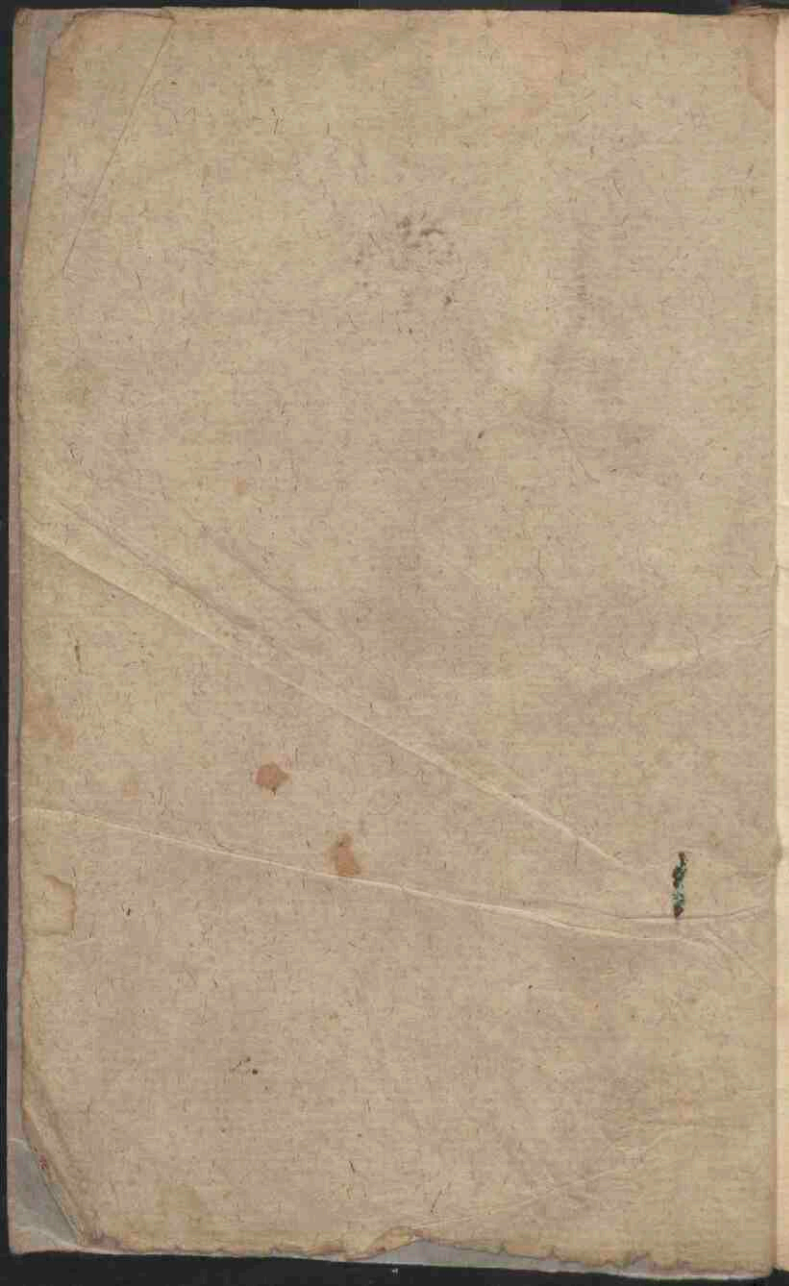
Verzameling tooneel-
stukken uit de
nalatenschap van
prof. Dr. J. te WINKEL

No. 724

Dr J. H. Marshel
N° 53 # a

ANDROMEDA;

TREURSPEL.

De Gecommitteerden tot de zaaken van den Schouw-
burg hebben, volgens Oetroy door de Heeren Staaten
van Holland en Westvriesland, den 5den November,
1772. aan hun verleend, het recht van deeze Privile-
gie, alleen voor den tegenwoordigen Druk van AN-
DROMEDA, *Treurspel*, vergund aan IZAAK DUIM.

In Amsteldam, den 7. Augustus, 1778.

724
ANDROMEDA,

TREURSPÉL.

(v. F. Ryck)

Verciert met Zang, Dans, Konst en
Vliegwerken.

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

TE AMSTELDAM,

By IZAAK DÜIM, op den Cingel, tuffchen
de Warmoesgracht en de Drie-Koningstraat.

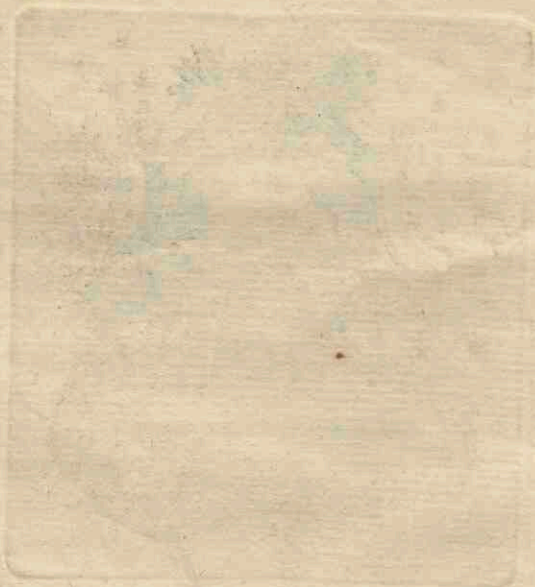
Met Privilegie 1778.

ANDROMEDA

THE

...

...

...

...

A

O P D R A G T

Aan den Wel-Ed: Gestrengen Heer

DEN HEER

JONAS WITSEN,

*Baillu van Amstelland, Dykgraaf van den Diemerdyk
en Zeeburg enz: enz.*

Doorluchte Telg, uit Witsens Stam,
Die 's waerelds Hoofdstad, Amsterdam,
Nu zo veel jaaren achtereen,
Wanneer het, door de Nyd bestreên.
Stond om zyn Vryheid in gevaar,
Verstreckte tot een steunpilaar,
Of dekte, met zyn vrucht'bre kroon
Voor 't woedend onweer van Belloon,
'k Hoop, dat ge uw hulp niet weig'ren zult
Aan deez' Gedoemde, zonder schuld,
Die, als een Offerhand' van Staat,
Gelyk een Lam, ter slachtbank gaat.
Zy weet, dat uw beroemd geslacht
Wel Perzeusen heeft voortgebracht,
Wen 's lands Andromeda, van schrik
Gedoodverft, wachtte elk oogenblik
Den krygsdraak, die, met vuur en vlam,
Haar, uit het west bestooken quam.
Doch deze vergt u niet, dat gy
Voor haar het zwaard gord op uw zy,
Of 't blinkend harnas aantrek: neen,
Zy is wel met haar lot te vreên,
En vreesst, in 't uiterst van haar tyd,
Geen Monster, als van Haat en Nyd:
En die Gedochten zullen t'saam',
Als zy d'ontzaghelyke naam
Van Witsen op haar voorhoofd zien,
Als Vledermuizen, 't licht ontvliên.

F. RYK.

VER-

VERTOONERS,

JUPITER.

JUNO.

NEPTUNUS.

EOLUS.

VENUS.

MERKURIUS.

CYODOCEA.

EFYRE.

CYDIPPE.

} Drie Zeegodinnen.

VIER WINDEN.

CEFEUS, Koning van Ethiopiën, Vader van Andromeda.

KASSIOPEA, Koningin, Moeder van Andromeda.

ANDROMEDA, Dochter van Cefeus en Kassiopea.

FINEUS, Ethiopiefch Prins.

PERZEUS, Zoon van Jupiter en Danaë.

TIMANTES, Kapitein van 's Konings Lyfwacht.

AMMON, Vrind van Fineus.

FORBAS.

PAGIE.

AGLANTE.

CEFALIA.

LERIOPE.

} Drie Speeljuffers, of vertrouwden van Andromeda.

*Het Tooneel van 't eerste Bedryf verbeeld een ruïne
Markveld, met een Tempel in 't verschiet.*

G. De Vijfcher

AN

ANDROMEDA,

TREURSPEL.

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

KASSIOPEA, PERZEUS, *Gevolg.*

Men kan, ó Vreemdeling, genoegzaam uit de trekken
Uws wezens, dat gy zyt van ed'len aard, ontdekken:
De Majesteit, die gy, door uw gezigt, verbeeld,
Toont, dat ge uit Koningen, of Goden zyt geteeldt.
Ik bid, dat gy, terwyl wy hier den Koning wachten,
En gy de misdaad weet, waarom wy maand'lyks slachten
Een dierbaar offerhande, eens oordeelt nevens my,
Of zulk een misdaad zulk een straf wel waardig zy.

PERZEUS.

Zo gy, ó Koningin, niet anders hebt misdreeven,
Als slechts de schoonheid van Andromeda verheven,
Daar 't Zeegodinnendom op uitgedaagt, om stryd,
Zo blyf ik nevens u ook schuldig voor altyd:
Maar wyl my een verward gerucht slechts kwam ter oor-
Zo bid ik, dat ge my de waare reën laat hooren. (ren,

KASSIOPEA.

De droefheid word verlicht, door 't klagen, en de smart
Vermindert, als men ziet, dat een grootmoedig hart
Daar door bewogen word: dan schynen onze plaagen,
En bitt're rampen niet zo lastig om te draagen.
't Was op dien zelve dag, dat Fineus, door de trouw,
Zich aan Andromeda, myn kind, verbinden zou.

De volkeren, verheugd, om die verbindtnis, rechtten
Schouwspelen op, aan strand, van rennen, worst'len,
vechten.

Zy kroont den Winnaar met den prys, daar toe gesteld.
Maar ach! de droefheid, die my 't hart dus houd bekneld,
Verbied my, om aan u die blydschap te verhaalen.

Wie kan, in 't midden van zyn' smart, die vreugde afmaa-
6 Dag! wat zyt gy wreed voor myn geheugenis! (len!
't Herdenken van die vreugd vol ramp en droefheid is.

Myn Dochter schein nooit zo bekoorlyk in myn oogen.
'k Stond van verwondering en blydschap opgetoogen,
Wanneer ik zag, dat zy haare oogen had gewend
Van 't vecht-en renspel, naa het vochtig element.

Om daar de Waterstryd te aanschouwen, op de stroomen.
Dus zag men Venus 't eerst, zeide ik, te voorschyn komen,
Toen zy, zich spiegelende in het blaau en zilt kristal,
Zich d'overwinninge beloofde van 't Heelal.

De vreugd was algemeen, op 't juichen en geschater,
Stak 't Zeegodinnendom de hoofden uit het water;
Zy sloegen bloozende hun oogen neêr; wyl 't licht,
Het welk Andromeda uitstraalde uit haar gezicht,
Het heure te eenemaal verduisterde. Zy zochten

Dan de allerschoonsten uit, die zy 't bekwaanste dochten
Te weezen, om hier in myn Dochter te weêrstaan;
Maar 'k zag haar telkens weêr, van schaamt te rugge gaan:
Zo dat de glory my deed voeren deeze reeden:

Waar zyn, ó Nimsen, nu alle wae aantrekk'lykbeden?
Kunt gy in 't allerminst wel lochenen, dat wy
Met meer Bekoorlykbeên begunstigd zyn, als gy? (ken.

'k Beken 't, myn Heer, het was al wat verwaand gesproo-
Ik zag, dat zy, van spyt, voort na de grond toe dooken.
De Zee schein zelf hierom vergramd: zy kwam verwoed,
Na de oever bruisen, met een onweêrstaambre vloed.

Wat nood waar 't, was het by dit onweer noch gebleeven:
Een schrik'lyk Zeegedrocht komt zich na strand begeeven.
Het volk, van schrik vervoerd, begeeft zich op de vlucht:
't Gebergt weêrgalmt van 't droef en jammerlyk gezucht.

Wieu

Wien 't agterhaalt, moet tot een offerhand verftrekken,
 Het woed en moord, 't verwoest de boffchen, landen, vlek-
 En fpuwt een doodelyk vergift ten keelgat uit. (ken;
 Geen mensch is magtig, dat hy 't wreede Monster fluit.

Na dat men vrucht'loos lang de Goden had gebeden,
 Een onuitspreekb're elend, door 't Moordgedrôcht, gele-
 Begaf men zich, wyl ons de Hemel viel zo straf, (den,
 Na Ammons Godfpraak, die aan ons dit antwoord gaf:

Gy hebt Neptuin de Water-God beleedigd;

Des moet gy alle maand, tót zoen.

Een maagd voor 't Monster werpen doen,

Tot gy zyn gramschap hebt bevredigd.

Dat gy de trouw van Cefeus Dóchter fchort,

Zo lang bet lót daarom gewurpen word. (den,

Men heeft vyf Maagden aan den Strandrôts reeds gebon-
 Die zeer elendig, door het Monster, zyn verflonden,
 En God Neptuin blyft noch al even straf en wreed.

Men zal nu 't zesde lót gaan werpen. Ach! wie weer,
 Of 't wreede noodlot nu myn Dóchter niet zal doemen?
 De vrees beknelt my 't hart: my dunkt, ik hoor haar noe-
 Ik heb geóffert, voor Vrouw Venus, en het fcheen, (men.
 Dat die Godin my meer begunftigde, als voorheen;
 Dat ik haar Godheid had gebragt tot mededóogen.

'k Word echter heim'lyk door een kille fchrik bewoogen,
 Nu oordeel eens, wyl u myn' misdaad is bekend,
 Of ons het Godendom die straf rechtvaardig zend.

PERZEUS.

De Goón doen u die straf rechtvaardig overkomen:

Ik heb gefproken, met vobroordeel ingenomen.

Gy kent den oorfprongk nôch niet eens van uw verdriet.

De Zeegodinnen zyn de Goón zo waardig niet,

Dat ze u, om dat gy op Andromeda dorft roemen,

Tot zulk een wreede straf en landplaag zouden doemen.

't Is, om dat gy haar aan een sterff'lyk mensch verbind;

Dit kwetft het Godendom, dewyl 't haar zelf bemind;

Des moet ge, om u, en 't Ryk, haar niet aan Fineus geeven,

Straf de Onderdanen zelf, die zulk een vreugd bedreeven,
 Gy hoort, dat Jupiter, als de Opperste der Goën,
 Door zyne Godspraak zelf, dit Huw'lyk heeft verboën,
 Hy wil die schoone voor zich zelf misschien behouwen,
 Of moogelyk met een van zyne Zoons doen trouwen.
 Neem dan die oorzaak wech, zo zult gy, voor altyd,
 Uw Waterkusten zien van 't Moordgedrocht bevryd.

KASSIOPEA.

Dit 's enkel vleijery, men kan dat klaar beseffen:
 Gy stelt my schuldig, om haar' schoonheid te verheffen,
 Of de achting is te groot, die gy haar draagt, myn Heer.
 'k Wil niet ontkennen, dat God Jupiter, wel eer,
 Door Danaë ontfonkt, uit zyne Hemel-zaalen,
 By 't sterffelyk geslacht, op aard kwam nederdaalen,
 Dat hy, om haar, verliet zyn schitterende Troon:
 Maar dat zyn wond'ren, die men weinig ziet: de Goën
 Zyn al te eerezuchtig, om zo licht zich te vermengen
 Met menschen. Schoon ik my tot dat geloof liet brengen,
 Ik ben verzekert, dat Vorst Cefeus, daar het al
 Van afhangt, nimmermeer zyn woord herroepen zal:
 Dat hy daar aan veel eer zyn troon en kroon zal waagen,
 Eer hy Andromeda een ander op zal draagen.

PERZEUS.

Mevrouw... Maar 'k zie den Vorst.

T W E E D E T O O N E E L.

CEFEUS, KASSIOPEA, FINEUS, PERZEUS,
Gevolg.

N CEFUS.

een, Fineus, 't is gedaan:
 'k Wil, dat Andromeda 't lot ook ten doel zal staan;
 Ze is oorzaak van al 't kwaad, en 't leed, dat wy bezuuren.
 Zo zy verschoont wierd, zou de straflicht eeuwig dauren.

FINEUS.

Zo maakt de schoonheid haar dan schuldig?

C E F E U S.

Ja, daar spruit

Alleen den oorspronk van haars Moeders misdaad uit.

F I N E U S.

Is 't ongeoor'loft, en kunt gy 't een misdaad noemen,
Als wy rechtvaerdig op des Hemels gaven roemen?

C E F E U S

Het is een misdaad, die bezwaarlyk word verschoond,
Wanneer men Góðheên daar door lastert, kreukt, of hoont.

K A S S I O P E A.

Ik word gehoond, myn Heer, door zulke schamp're reden.

C E F E U S.

Na al de ramp, die 't Ryk, door uw vermetelheden,
En trotsche hovaardy, van God Neptuin ontving,
Past u het schreijen best, en geen verdediging.*Tegen Fineus.*De Nimfen van de Zee heeft zy op 't hoogst beleedigd,
Des werd der Goden toorn misschien niet eer bevreedigd,
Voor haare Dochter werd geslacht tot hunne zoen.

F I N E U S.

Men heeft haar 't lot, myn Heer, al vyfmaal werpen doen.

C E F E U S.

Indien haar dood niet by de Goden is beslooten,
Zo zyt verzekert, dat zy zich steeds vry zal looten.

F I N E U S.

Dit steeds bezoeken kon gedeijen tot uw straf.

Men vergt de Goden niet zo vaak hunn' gunsten af.
Is 't moogelyk! trest dan 't meêdogen van een Vader,
En tederheid van 't bloed uw hart en ziel niet nader?

C E F E U S.

Verwek die tederheid niet meerder in myn hert;

Want denk vry, Prins, dat ik, myns ondanks, daar toe werd

Gedreeven: 'k voel natuur inwendig tot my spreken,

Een onderlinge stryd, in myn gemoed, ontfteeken:

De plicht eens Konings kant zich telkens tegens 't bloed.

Zo dat ik, door dien plicht, als Vorst, u weig'ren moet,

Het geen ik gaaren u, als Vader, zou vergunnen.

F i.

FINEUS.

Wat plicht, wat magt zou u hier in weêrstreeven kunnen?

CEFEUS.

Een plicht, die ons word van de Goden opgeleid.
De Hemel straft zo-wel onze onrechtvaardigheid,
Als die der menschen, schoon wy zyn ten Troon verheven.
Dat heilige gezach, ons van de Goôn gegeven,
Moet echter naar de plicht eens Vorst geregeld zyn.
Wat zou het volk hier van gevoelen? met wat schyn
Zou 'k hen bevredigen, zo zy de misdaad zagen
In myn geslacht, daar zy de straf van moesten draagen?

FINEUS.

Gelukkig volk! dat, door het storten van zyn bloed,
Zyn wettig Vorst, of Prins voor doodsgevaar behoed.

CEFEUS.

Gelukkig volk! wiens Vorst, tot sluiting van de plaagen,
Zich zelf zo wel durft, als zyne Onderdaanen, waagen.
Waarom Andromeda verschoont? 't Orakel sluit
Niet minder myn geslacht, als dat van and'ren, uit.

FINEUS.

't Orakel noemt myn Bruid, 'k wil zulks niet tegenstreeven:
Maar 't zegt niet dat men haar aan 't lot zal overgeeven.
Vertraag haar Huwelyk, gelyk het u gebied,
Zo lang tot God Neptuins verzoening is geschied.
Zo lang een tyd haar van haar Bruigom te versteeken,
Schynt al de straf te zyn, waar door hy zich wil wreeken.

CEFEUS.

Prins, gy begrypt niet wel 't Orakel... Maar wat licht,
En Goddelyke glans verduistert myn gezicht?
Myne oogen scheem'ren, door haar schitterende stralen.

PERZEUS.

't Is een Godin, die op het aardryk neêr komt daalen.

KASSIOPEA.

ô Ja, 't is Venus, 'k zie, zy nadert herwaards heen.
Men roep haar Godheid aan met Lofzang en gebeên.

*Geduurende de twist, tusschen den Koning en Fineus
opent zich de Hemel, waar uit Venus, in een Wolk, te
voor.*

voorschyn komt. Zy daalt langzaam neder, terwyl het
Volk haar aanroept, met Lof- en Gebedenzangen.

D E R D E T O O N E E L.

R E Y.

E E N S T E M.

O Moeder van de Min,
Troost d'onderdrukte Koningin:
Zy smelt in droeve klagten.
Gy kunt, indien gy wilt, ons lóť
Verand'ren by den Watergod.
Zyn straf gemoed verzachten.
ó Moeder van de Min,
Troost d'onderdrukte Koningin.

R E Y.

Zy daalt uit den hoogen,
Haar hart schynt bewogen
Met het verdriet
Dat ons van God Neptuin geschied.
Zy daalt uit den hoogen,
Haar hart schynt bewogen.

V I E R D E T O O N E E L.

V E N U S , C E F E U S , K A S S I O P E A , P E R Z E U S . F I N E U S ,

R E Y.

K A S S I O P E A .

(Spreeken,

M E N geef gehoor, 'k zie, dat haar Góðheid tracht te
Het schynt, dat gy haar hebt bewogen, door uw smecken:
Zy nadert ons, elk zwyge, uit diepe eerbiedigheid,
En bukke voor de glans van haare Majesteit.

V E N U S , *in de lucht hangende.*

Vrees niet, ó sterffelyk geslacht;
Der Goden gramschap is verdweenen:
Andromeda zal deze nacht
Noch in het huwelyk vereenen:
En met een Bruigom zyn gepaard,
Wiens deugd haar schoonheid evenaart.

F I.

FINEUS.

De Hemel zy gedankt! Ik bid u, wil gehengeni,
Dat ik die blyde maar aan myn Princes mag brengen.

CEFEUS.

Ga, de onverduldigheid mistaat een minnaar niet.

KASSIOPEA, *terwyl Venus weder ten Hemel reist.*
De tong zing' haaren lof, zo lang het oog haar ziet.
Zy spoeit zig hemelwaard: ik zie ze allengs verdwynen,
Haar glans nog eenigfins door 't zwerk der wolken fchy-

EENSTEM. (nen.

Gelyk ons hart u, voor altyd,

Zy toegewyd,

Voor al de gunst, aan ons beweezen;

Zo geef, ô Moeder van de Min,

Dat nooit geen haat zy tusschen ons gerezen;

Maar dat die vrede duur eenw uit, eeuw in.

REY.

Ey, geef, ô Moeder van de Min,

Dat nooit geen haat zy tusschen ons gerezen;

Maar dat die vrede duure eeuw uit, eeuw in.

EENSTEM.

Dan zullen wy, met bly geschal,

Langs berg en dal,

Uw lof en eer alom verbreijen,

Het weelig woud, zal op 't gerucht,

Niet meer weërgalmen van ons droevig schreijen:

Maar op 't geluit van een verliefd gezucht.

REY.

Het weelig woud, zal op 't gerucht,

Niet meer weërgalmen van ons droevig schreijen:

Maar op 't geluit van een verliefd gezucht.

CEFEUS.

Houd op, het is genoeg; want Venus is verdweenen:
Haar Góddelyke glans drong door de wolken heen en
Mevrouw, dat gy de pracht van 't Huwelyk bereid,
Op dat de Echtsfaatfy werd gevierd, met Majesteit.

KAS.

TREURSPEL.

15

KASSIOPEA.

'k Gehoorzaam u, en volg, met blydschap, uw geboden.

VYFDE TOONEEL.

KASSIOPEA, PERZEUS.

KASSIOPEA.

Nu hoort gy zelf, myn Heer, het noodlot van de Goden.
Gy meende, dat ik was al de oorzaak van die straf,
Om dat ik haar geen God, maar sterff'lyk s'chepsel gaf.
Maar hoe! gy zucht, en s'chynt geheel ontfelt te wezen.

PERZEUS.

Zou 'k niet, Mevrouw?

KASSIOPEA.

Waar is die droefheid uit gerezen?

PERZEUS.

Uit uwe vreugd.

KASSIOPEA.

Hoe! is die oorzaak van uw smart?

PERZEUS.

Gy twyffelt nóch, daar ik de grond reeds van myn hart
Zo klaar ontdekt heb. Ach! waar toe meer reên te spillen?
Gy moet my niet verstaan, of niet gelooven willen.
'k Bid verg my niet, dat ik u meer te kennen geef:
Dewyl ik zelf daar voor inwendig schrik en beef. (wen?)
Ach! wie verliest niet, die haar schoonheid mag aanschou-
Wie schreid niet, als hy haar ziet met een ander trouwen?

KASSIOPEA.

Wat kunt gy hoopen? ze is verbonden, door de trouw.

PERZEUS.

Een minnaar volgt die ooit de reden wel, Mevrouw?
Een recht verliefde laat zich blindeling verrukken,
Niet denkende, of 't hem wel, of kwalyk zal gelukken:
Hy geeft zich over aan het voorwerp zyners min:
Het minnen is zyn wensch, zyn hart, zyn ziel, zyn zin:
Geen ramp, nóch doodsgevaar zal hem te rug doen tree-
Ook heb ik vaak my zelf geleid met deze reden: (den.

Schoon

*Schoon zich Andromeda aan Fineus heeft verloofd,
Hy's niettemin, zo wel, als ik, van baar beroofd.
Die zoete dwaaling deed me in myn verdriet noch hoopen;
Maar al myn hoop, helaas! is vrucht'loos afgehoopen:
Nu moet ik zien, dat zy voltrekken hunne trouw,
Schoon ik my waardiger, als haaren Bruigom, hou.*

KASSIOPEA.

'k Moet u beklagen.

PERZEUS.

Ach! indien ge my recht kende,
Ik ben verzekerd, dat ge my, in myne elende,
Nóch meer beklagen zoud. Wel mochtge zeggen, dat
Uit Goôn, of Koningen ik mynen oorspronk had.
Myn Vader is... Maar zacht, gy waard, zo ik hem melde,
Rampzalig, zo gy my niet boven Fineus stelde:
Gy moogt verzekert zyn dat hy dit wreeken zou:
Daarom is 't best dat ik sterf onbekend Mevrouw.

Einde van het eerste Bedryf.

*Het ruim marktveld, met zyn prachtige gebouwen ver-
clwynt, en maakt plaats voor een aangenaame Lusthof.*

T W E E D E B E D R Y F .

E E R S T E T O O N E E L .

ANDROMEDA, *Rey van Nimsen.*

ANDROMEDA.

Schakeeren dezer krans is niet wel waargenomen;
 En myne Bruidgom zal aanstonds herwaards komen,
 Dien ik, uit zuiv're liefde en onbevleete trouw,
 Voor zyne blyde maar, daar mede kroonen wou.
 Doch voor de misslag hebt ge in 't minste niet misdreeven:
 De heerschappy, die 'k hem heb van myn hart gegeven,
 Is hem veel waardiger als 't haast vergank'lyk schoon
 Der bloemen, die men vlecht in mirte- of lauw'rekroon.
 Zegt my eens midd'lerwyl wie van... Maar niet te veinzen.

AGLANTE.

Waar van, Mevrouw?

ANDROMEDA.

Ha, 'k merk, ge ontdekt reeds myn gepeinzen.
 Kom Nimsen, zeg dan eens, door wiens bekoorlykheid
 Die Vreemdeling zo lang hier aan het hof verbeid:
 Spreekt, wie komt hem in zyn vertrek te wederhouden?
 Men spill' de tyd niet met elkander aan te schouwen.
 Gy alle blooft van schaamte, en niemant spreekt een woord.
 Heeft die volmaakte Held uw aller hart bekoort?
 Uw liefde is reed'lyk, gy hoeft daarom niet te bloozen,
 Zo ik geen ander tot myn Bruigom had verkoozen,
 'k Was moog'lyk door dien Held, die zo volmaakt van
 Als edelmoedig is, al mede ontfonkt geweest; (leest,
 Maar 't is een misdaad de eens gedaane keur te breeken.

AGLANTE.

Mevrouw, dat we u van hem dus loff'lyk hooren spreken,
 Vergroot zyn achtig; doch tot noch toe is ons niet
 De minste blyk van zyn genegtheid geschied.

ANDROMEDA.

Wát zegt ge?

B

AGLAN-

AGLANTE.

Dat aan ons het allerminste teken
Van zyn' genegenheid, noch liefde, ooit is gebleeken.

ANDROMEDA.

Dat gy dus blooft van schaamte is dan niet buiten reên.
Geen hart te winnen, door zo veel bekoorlykheên!
Hoe kan zulks moog'lyk zyn?

CEPHALIE.

Wy schaamen ons met reden,
Alleen op't zien, Mevrouw, van uwe aanminnigheden:
Wyl 't al verdooft werd, door de glans van uw gezicht,
Gelyk een minder vuur voor 't schit'rend zonnelycht;
Want daar uw oog maar eens geschooten heeft zyn straal
Is overwinninge, noch zege meer te haalen. (len,

ANDROMEDA.

't Ontbreekt u geensfins aan welsprekenheid: vaar voort:
Uwe afgerechte tong heeft hem misschien bekoort.
'k Weet, dat hy elders mint: men kan het uit de trekken
Van zyn bedroefd gelaat beschydentlyk ontdekken;
Hy staat verbaasd, en zucht, ja, blyft in zyne reên.
Steeds steeken. Zegt my eens, waar gaan die zuchten heen?

CEPHALIE.

Hoe, vraagt gy dit aan my, gy hoort hem zelfs meest spree-
EEN PAGIE (ken?

zingt, zonder gezien te worden.

Wanneer zal d' avondstond genaaken!

ANDROMEDA.

Zwyg, Cephalie, ik hoor een stem, dat is een teken
Van Fineus komst. 't Schynt dat die zang te kennen geeft,
Het ongeduld dat hy in zyne liefde heeft.

Een Pagie zingt.

Wanneer zal d' avondstond genaaken?

Gy schynt me, ô Dag, een eeuw te zyn,
Uw traagheid is haat'lyk, ik bid u, verdwyn;
Dan kan ik my gelukkig maaken.

Niets, dat een minnaar meerder smart,

Als

Als 't ongeduld en het verlangen;
Des spoei, ô dag! uw gangen;
Want gy doorpynt my 't hart.

TWEEDE TOONEEL.

FINEUS, ANDROMEDA, PAGIE, *Rey van
Nimfen, Gevolg.*

FINEUS.
Op dat myn' komst u niet te schielyk kwam te vooren,
Heeft zich myn Edelknaap door 't zingen laten hooren.

ANDROMEDA.
't Is niet onredelyk dat gy uw min dus uit,
Dewyl gy daar in volgt het Goddelyk besluit:
Maar 't was niet nodig my op zulk een wys te vleijen.

FINEUS.
'k Weet niet, dat ik te ver gegaan heb, in 't verbreijen
Van uwe lof, Mevrouw.

ANDROMEDA.
Gy, Leriopé, kom,
En wreek my, door uw stem, aan mynen Bruidegom.

LERIOPE, *zingt.*
Andromeda moogt gy vry pryzen en loven:
Haar schoonheid spant op het aardryk de kroon:
Maar zy is noch meer verliefd, als schoon:
Geen liefde gaat haar liefde te boven.
Schoon zy ieders hart verwint,
En, om haar bekoorlykheden,
Word geviert en aangebeden,
Fineus is noch meer bemind.

PAGIE.
Gelukkig Prins!

LERIOPE.
Gelukkige Princes!

PAGIE.
ô Heilryk Minnaar!

ANDROMEDA.

LERIOPE

Heilryke Minnares!

PAGIE.

Zy hebben één hart.

LERIOPE.

Eén ziel, één zin!

PAGIE.

Men zing' tot lof van hunner beider min.

LERIOPE.

Men zing' tot lof van hunner beider min.

PAGIE en LERIOPE.

Vrees niet, ó sterffelyk geslacht,
Der Goden gramschap is verdweenen:

Andromeda zal dezen nacht

Nóch in het huwelyk veréenen;

En met een Bruigom zyn gepaart

Wiens Deugd haar Schoonheid evenaart.

R E Y.

Andromeda zal dezen nacht

Nóch in het huwelyk veréenen;

En met een Bruigom zyn gepaart

Wiens Deugd haar schoonheid evenaart.

PAGIE.

De Hemel schynt 'er in vernoegt.

LERIOPE.

Zelf Venus wil dat zy vergaaren.

PAGIE.

De liefde heeft hen saam gevoegt.

LERIOPE.

God Hymen zal hen beide paaren.

PAGIE.

ó Zoet vermaak!

LERIOPE.

ó Zoet vermaak!

PAGIE.

Dat men in zulk een echt geniet.

L E R I O P E.

Heilryke liefde! die zo schoon een wit beschiet.

P A G I E.

Heilryke liefde! die zo schoon een wit beschiet.

P A G I E en L E R I O P E.

Vrees niet, δ sterffelyk geslacht,

Der Goden gramschap is verdweenen:

Andromeda zal deze nacht

Noch in het huwelyk veréénen,

En met een Bruigom zyn gepaart

Wiens deugd haar schoonheid evenaart.

R E Y.

Andromeda zal deezen nacht....

D E R D E T O O N E E L.

F I N E U S, A N D R O M E D A, P A G I E, T I M A N T E S.

*Rey van Nimsen, Gevolg.***M**evrouw!

T I M A N T E S.

F I N E U S.

Wat is 'er gaans?

T I M A N T E S.

Ach!

F I N E U S.

Is de Vorst van 't leven

Beroofd?

T I M A N T E S.

 δ Ramp!

F I N E U S.

Spreek op: wat heeft u hier gedreeven?

T I M A N T E S.

^t Lot is gewurpen, en het valt... Helaas! ik kan^t Onmoog'lyk zeggen.

A N D R O M E D A.

Valt het op het voorwerp van

Uw min?

ANDROMEDA,

TIMANTES

Ziet gy niet aan dit droevig traanen plengen,
Dat ik de wreede maar van uwen dood kom brengen?

FINEUS

Zeg my wie de oorzaak is van zulk een valsch gerucht.

TIMANTES.

Gy slaat nóch geen geloof aan myn bedroefd gezucht:
Maar Cefeus nadert ons, angstvallig en verslaagen,
Om, in uw byzyn, haar den Priester op te draagen.

FINEUS.

Die maar, Timantes, is belachelyk voor my.
Vorst Cepheus is zo licht-geloovig niet, dat hy
't Lot meer gelooven zal als Venus, een Godinne.

TIMANTES.

Hy wilde, als gy, 't ook niet gelooven in 't beginne.
't Orakel heeft haar' naam tót driemaal klaar genoemd.

FINEUS.

Zo heeft 't Orakel haar tót driemaal valsch gedoemt.

Tegens Adromeda.

De Hemel heeft aan u een ander lot beschooren.
Al wat een God gebied kan geen Orakel stooren.

ANDROMEDA.

Wanneer de Hemel ons wil straffen, vleitze ons vaak
Te vooren, met de schyn van blydschap en vermaak.
De zoete hoop, die 'k had van steeds met u te leven,
Heeft my noch, voor myn dood, geen kleine vreugd ge-
geeven:

Maar wyl die hoop, helaas! nu enkel wanhoop is,
Sterf ik vernoegd, zo 'k leef in uw geheugenis.

FINEUS.

Gy sterft vernoegd? δ Goôn! wat onrechtvaardigheden!
Zo scheid gy dan van my, vernoegd en wel te vreden?
Verdiende ik immermeer, dat gy my zo verlaat?
Dat onze scheiding u niet meer ter harte gaat?
Myn trouwe liefde dorst dit nooit van u verwachten,
Dat gy na uwe dood meer, als na my, zoud trachten.
Wel aan, ik zal aan u nóch denken, na uw dood.

'k Aan-

'k Aanvaard die straf, en stel me aan uwe wreedheid bloot.
 Doch de onstandvastheid, die ge in uwe min laat blyken,
 Zal myne liefde nooit van zyne plicht doen wyken:
 Die zal, in wederwil van u en 't lot, Mevrouw,
 Een voorbeeld geeven van een ongeveinsde trouw,
 En toonen aan 't Heelal, dat zy dat onrechtvaardig
 Onthaal niet had verdient, maar trouwer min was waardig;
 En dat een minnaar, schoon hy zich verlaaten ziet,
 Noch even teer bemind.

A N D R O M E D A.

Helaas! is myn verdriet

En ramp niet groot genoeg? moette in myn ongelukken,
 Myn droeve ziel met die verwytinge noch drukken?
 Rechtvaarde Goden! die den grond kent van myn hart,
 Gy weet, hoe deerlyk my dat droevig scheiden smart;
 Dat ik myn' traanen in myn boezem hou beslooten,
 Om zyn verdriet en smart niet meerder te vergrooten.
 Dat ik me, ô Prins! dus koel en ongevoelig hou,
 Geschied, om dat ik niet uw leed verdubb'len zou:
 'k Verpynig my, om niet uw traanen te verwekken.
 Gy zegt, dat uwe min een voorbeeld zal verstrekken
 Van ongeveinsde trouw: maar kent niet eens 't verdriet
 Van een verliefde, die de dood voor oogen ziet:
 Hoe 't hart beklemmt moet zyn, wanneer men 't lieve leeven,
 Zo wel als 't voorwerp van zyn liefde moet begeeven.
 Ja, Fineus, 'k weet niet, wie my 't wreedst valt, in deez'
 Gy, of het lot, dat my gedoemt heeft tot de dood. (nood,

F I N E U S.

Helaas! Mevrouw, 'k beken, dat ik u onrechtvaardig
 Beschuldigt heb; ik ben die trouwe min niet waardig:
 'k Verdien niet, dat gy my die ted're liefde toont.
 Verlaat een minnaar, die u zo vermetel hoont.
 Maar ik, Mevrouw, die dit verlies zo neem ter harte,
 Dat ik, getroffen van die levendige smarte,
 Door enkel wanhoop, plicht noch red'lykheid erken,
 En van my zelf, helaas! geen meerder meester ben,
 Ik moet my blind'lings aan myn' droefheid overgeeven.

Maar 'k zal het lot, dat u gedoemt heeft, tegenstreeven.

Dat vry de Koning, door een laffe vrees, zyn stem
Tot deeze wreedheid geef, 'k hoop dat myn liefde hem,
Door hulp der Koningin gestyft, wel zal beletten,
Den eisch van 't wrevel lot onmensch'lyk voort te zetten.
'k Durf alles onderstaan tot uw behoudenis.

TIMANTES.

De Koningin, wier hart, als 't uw, door droefheid is
Bekneld, is in geen staat, om 't offer voor te komen : (men:
Een vloed van traanen ziet men langs haar wang en stroo-
Zy staat gantsch sprakeloos. In 't kort, ik vrees, myn Heer,
Dat hy uw minnaares, eer haare Moeder weêr
In staat gebragt is om dit opzet te beletten,
Zal overgeeven om het offer voort te zetten.

FINEUS.

'k Zal, eer ik toefsta, dat dit gruwelstuk geschied....

ANDROMEDA.

De Koning nadert; zyt toch zo oplopend niet.

VIERDE TOONEEL.

CEFEUS, FINEUS, ANDROMEDA, PERZEUS,
TIMANTES, *Rey van Nimsen, Gevolg.*

CEFEUS.

Men heeft u moog'lyk al de wreede maar doen hooren
Van 't droevig lot, dat u is van de Goôn beschooren,
Des zo ge uw rampen kent, en de oorzaak onzer straf,
Zo gaa, daar 't lot u roept, en verg my niet meer af.

ANDROMEDA.

'k Beken, 't valt zwaar, myn heer, te scheiden uit het leven,
Wanneer men zich verbeeld ten tóp te zyn verheven
Van zyn geluk: dóch 'k ben de dood getroost, indien
Men daar door mag een end van 's Hemels gramschap zien:
Ik hoop dat ik my zal daar in standvalter houwen,
Als zelfs de Goôn, die hun beloften reeds berouwen.
'k Acht my gelukkig, zo het storten van myn bloed!

Het

Het lieve Vaderland voor verder strat behoed:
 Doch ongelukkig, dat men, om 't belang der staaten,
 Reeds zo veel bloed verspilt heeft van uwe onderzaaten;
 Dat ik niet de eerste en ook de laatste ben, wier dood
 Uw Ryk gered heb uit d'afgryfselykste nood.

PERZEUS.

Goed! Gy verlaat my dan, en lyd dit zo geduldig!

ANDROMEDA.

Gy ziet, myn heer, dat ik gehoorzaamheid ben schuldig:
 Dat ik, in weêrwil van my zelven, u verlaat.

PERZEUS.

't Gehoorzaam zyn is slechts een lasheid in dien staat.

CEFEUS.

(ven,

't Grootst teken, dat men van gehoorzaamheid kan gee-
 Dat is gehoorzaam zyn, ten koste van zyn leven.

FINEUS.

'k Zal die gehoorzaamheid haar wel beletten: zy
 Is wel uw Dochter, Heer, maar ook de Bruid van my:
 Ze is my van u, ja van de Goden zelf beschooren:
 Zy hebben dezen dag tot onze trouw verkooren.

Gy weet, wat Venus heeft gezegt: vermag 't gebod
 Eens Gods niet meer, als een verciert orakellot?

'k Meen zo ik hier zie die scheinheil'ge wichchelaaren
 Verschynen, dat ik die onmenschyke barbaaren.....

CEFEUS.

(schie.

Gedenk dat de eisch van 't lot door 's Hemels raad ge-
 Ik bid, dat gy wat meêr op 's lands welvaaren ziet:
 Wie raakt van ons 't verlies van die rampzaal'ge nader?
 Gy zyt slechts een verliefde, en ik, ik ben een vader.

Uw rampen haalen by de myne niet, myn heer:

Gy krygt wel licht een Bruid, maar ik geen Dochter weêr.

Laat u zo verr' niet door een yd'le drift verrukken.

Erinner u eens all' die droevige ongelukken,

En plaagen, die ons van het Monster zyn geschied,

En roep niet weêr te rugge alle ons geleên verdriet.

FINEUS.

Laat vry het Zeegedrocht alle uwe waterkusten,

Door woeden, moorden, en verwoestingen ontruffen,
 Het bloed eens onderdaans word nooit vergeefs gestort,
 Wanneer hun wettig Vorst daar door behouden word.
 In 't kort, myn heer, 'k acht all' die plaagen niet met allen,
 Was 't onrechtvaardig lot niet op myn Bruid gevallen.

C E F E U S.

Draag voor de Goôn, die 't lot bestieren, meer ontzag.

F I N E U S.

Dat tegens ons de Goôn vry treên in een verdrag:
 Zy kunnen my geensints een wreeder straf bereiden,
 Als my te dwingen van Andromeda te scheiden:
 Na dit verlies, acht ik geen lot noch Goden meer:
 Zy is alleen myn lot, de Godheid die ik eer.
 Straf vry myn' Godloosheid, die 't lot durft tegenstreeven:
 Wil my voor haar ten prooy van 't wreede Monster geven;
 Ik zweer u by den glans van haar bekoor'lykheên,
 De grootste Godheid die van my word aangebeên....

Hier begint het afgryfelyk te donderen en te weerlichten, men ziet middelerwyl Eolus, in een wolk, nederdaalen, verzelt met vier Winden, waar van twee aan ieder zyde de Wolk ondersteunen, het welk Fineus echter niet belet in zyn schelden voort te vaaren.

V Y F D E T O O N E E L.

EOLUS met vier Winden, C E F E U S, F I N E U S, P E R Z E U S,
 ANDROMEDA, Rey van Nimsen, Gevolg.

C E F E U S.

Houd op, gy sard de Goôn door uw vermetel spreken
 De Bliksem staat gereed ten Wolken door te breeken,
 Om u te straffen in uw wederspannigheên.

F I N E U S.

De wolken barsten door den bliksem vry van éôn.

C E F E U S.

Braveer de Goden niet, gy zult het u beklaagen.

F I

FINEUS.

'k Lach met de Goden, ja, ik durf hunn' gramschap daagen,
 Wat vreesst een Minnaar toch, in zulk een zwaar verdriet?
 Dat Jupiter op my zyn' Bliksemstraalen schiet:
 Maar 'k raâ geen W ichchelaar zo stout, dat hy zyn' handen
 Slaat aan myn' Minnares: want zo 'k haar aan zie randen,
 Ik zweer u andermaal, by haar' bekoorlykheên,
 De grootste Godheid die van my word aangebeên....

EOLUS.

Rampzaal'ge, zwyg: staak dit vermeetel spreken:
 Gy hebt genoeg der Goden toorn ontfteeken:
 Gy zult, hoe klein gy hunne gramschap acht,
 In 't kort zyn tot gehoorzaamheid gebragt.

Door my zult gy uw straffe vinden:

'k Ben Eölus, der Winden Gód.

Komt herwaards aan, gy Storremwinden,!

Volvoert terstond Neptuins gebód.

Op dit Gebod komen aanstonds twee Winden, de een van de rechter en de ander van de linker zyde van Eolus, op hunne vleugels voorby malkanderen nederdaalen, daar zy Andromeda by een arm grypen, en met haar weegoliëgen.

ANDROMEDA, *terwylze door de lucht gevoert word.*

Ach! Hemel!

CEFEUS.

Zy is, door de winden, opgenomen.

FINEUS.

Denkt niet, dat gy 't zo licht zult met myn Bruid ont-
 kolk zal u volgen, waar gy haar ook voeren wilt. (men)

Z E S D E T O O N E E L.

CEFEUS, PERZEUS, Gevolg.

PERZEUS.

In zulk een groot gevaar dient tóch geen tyd verspilt.
 Gy kant noch hopen: 'k ga my tot haar hulp begeeven:
 Ik

Ik zal 't Orakelot veranderen, of sneeven.
 Vaar wel, ik weet een weg tot haar' behoudenis:
 Een weg, myn heer, die aan den mensch niet kenbaar is.

Einde van het tweede Bedryf.

Beschryvinge van het derde Bedryf.

Hier ziet men zulk een schieelyke verandering, dat bet niet anders schynt, of Perzeus beeft, door bet ontdekken van Meduzaas hoofd, alle de Mirtbe en Jasmyn-boomen bescbept in verwaarlyke Rotsen en Steen-klippen, welkers boeken en toppunten de een boven den ander zo on-gelyk uitsteeken, dat men ze zoude oordeelen daar eer door Natuur gegroeit, als door kunst gesteld te weezen.

D E R D E B E D R Y F .
E E R S T E T O O N E E L .

ANDROMEDA, *geboeid aan de Rots,*
TIMANTES, *Rey van Inwoonders.*

Waar zyn de Winden met de Ryksprinces gevloogen?
Laat ons haar zoeken, en ook sterven voor haar ogen.
ANDROMEDA.

Ach! ach!

1. R E Y .

Ik zie haar aan die rôt geketent staan.

TIMANTES.

Zy is 't: ô Goôn! ziet gy dit deerlyk treurspel aan?
ANDROMEDA.

Help, Hemel!

2. R E Y .

Nu is 't uur van haaren dood gebooren.

TIMANTES.

Men zwyge, op dat men kan haar droevig klaagen hooren.
ANDROMEDA.

Afgrys'lyk denkbeeld van de dood,

Die 'k eerst, door eerzucht aangedreeven,

Dorst moedig onder de oogen streeven,

Wat doet ge my, in deze nood,

Van doodangst sidderen en beeven!

Ik, die, gevonnist door het lot,

In wreede boeijens ben geslaagen,

Ontbloot van Bruidegom en magen,

Hoor hier, helaas! geen mensch, noch God,

Die deerenis heeft met myn klaagen.

Dit hart, dat nóch zo teer bemint,

Sterft duizend dooden, in dit loeven:

't Word telkens zo door schrik gedreeven,

Dat

Dat zelf het ruiffchen van de wind,
 't Van angst doet fidderen en beeven.
 O Wreed herdenken van all' 't zoet,
 Dat ik zo kortſ noch heb genoten!
 Moet gy nóch meer myn ſmart vergrooten?
 Wyk uit myn trooſteloos gemoed....

T W E E D E T O O N E E L.

KASSIOPEA, ANDROMEDA, TIMANTES,
Rey van Inwoonders.

KASSIOPEA.

Ik ben het, Goden, die de misdaad heb bedreeven:
 Ik kom my zelf aan u, uw wraak ten offer, geeven.
 Indien rechtvaardigheid by u gevonden word,
 Dat dan alleen op my uw Blikſem nederſtort:
 Ontſla Andromeda: 't paſſ geen rechtvaerde Goden,
 De onſchuldigen, in plaats der ſchuldigen, te dooden.
 Wat oorzaak port u toch tot zulk een wreedheid aan?
 Staat gy ná wraak, wreekt u op my; ik heb misdaan:
 Maar houdt myn dochter, daar we uw Beeldt'nis in zien
 zweeven, (leven.

't Schoonſt ſchepſel, dat ge ooit hebt geſchapen, in het
 Alle uwe trekken ſtaan in haar gelaat geprent:
 Indien gy haar verdelgt, zo leeft gy onbekend.

Ha! 'k merk, wat in u kan die felle haat verwekken:
 'k Zie, dat ge in haar benyd die Goddelyke trekken.
 Gy weet, dat zy, indien ze in 't leven bleef, alleen
 Meer, als al 't Godendom, zou werden aangebeên;
 En dat men in het kort geen Altaars zoude ſtichten,
 Noch offeren, als om haar ſchoonheid te verplichten.

ANDROMEDA.

Is 't lot me, in dezen ſtaat, niet wreed genoeg? moet gy
 De wreede ſmart, die ik, in deze doodangſt ly,
 Verdubb'len, door 't gevaar daar ik u in zie loopen?
 Wat voordeel kunt gy van dat laſteren toch hoopen?

KAS-

KASSIOPPA.

Dat ik, in plaats van u, door 't Monster werd' gedood:
 Maar 'k zie, helaas! dat ik daar door uw' straf vergroot:
 Dat ik, in plaats van u van 't sterven te bevryden,
 U, door myn misdään meer als duizend doön, doe lyden.
 't Schynt, dat 'er tot myn dood, die my alom ontvlucht,
 Geen Monster is in Zé, geen Bliksem in de lucht;
 Maar dat de wreede Goön my in het leven houwen,
 Om 't deerlyk schouwspel van uw' droeve dood te aan-
 schouwen.

Zy weeten, dat my kan geen wreeder straf geschiën,
 Als dat ik u moet voor myn oogen sterven zien. (ken,
 Gy, Venus, die ons quaamt 't besluit der Goön te ontdek-
 Is dit het trouwfeest, dat myn' Dochter zou voltrekken?
 Waarom hebt gy ons met een yd'le hoop geleit?
 Indien zy word benyd om haar' bekoor'lykheid,
 En dit de haat verwekt van all' de Zeegodinnen,
 Zo maak, door uwen zoon, de groote God van 't minnen,
 Dat de een, of de andre God, tot haar' behouden is,
 In wederwil van 't lot, voor haar gewapend is.
 Zyn zy nu meer vervreemd van liefde, als van te vooren:
 Een minder schoonheid kon God Jupiter bekooren,
 En 't hart des Watergods ontsteeken in den brand.
 'k Weet, dat zy ook de kroon verr' boven Dafne spant:
 Dat Psyche, die uw' zoon ontfonkte, door haar straaLEN,
 Niet by de glans van haar' bekoor'lykheën kan haalen.
 Myn Dochter, wat kan u toch wederhouden, dat
 Gy zelfs de Tritons in het grondelooze nat
 Niet aanstonds dwingt, om uw' bekoor'lykheid te minnen,
 Ja, dat zy, zelf ten spyt van all' de Zeegodinnen,
 Op hoop, dat gy uw hart hen geeven zoud tot loon,
 Het wreede Moordgedrocht voor uw gezigt niet doön.

ANDROMEDA.

Is dit de Goden tot meëdogendheid verwekken?
 Gy port hunn' gramschap, om myn straffe te voltrekken.
 Gy roept het Moordgedrocht: 'k zie, dat het my genaakt.
 Dat gy dat lasteren toch in zyn byzyn slaakt.

Ik

Ik zie hier mensch , noch God , wiens hulp ik kan verwer-
Het is met my gedaan. Vaar wel , en laat my sterven. (ven.

KASSIOPEA.

Ach ! 'k zie dat haar 't gedrocht reeds nadert. Fineus, kom,
Bescherm Andromeda, gy zyt haar Bruidegom.
Kunt gy de wreedheid van het Godendom gedoogen?
Verdelg het Monsterdier, of sneuvel voor haare oogen.
De eer noopt u al zo wel als liefde tot dien stryd:
Betoont nu, dat gy een rechtschapen minnaar zyt.

A N D R O M E D A .

'k Weet, dat hy my zo teer bemind, als ooit voor dezen:
Maar hy zal zeker van verdriet gesturven weezen:
Want zo die Held nu noch in 't leven was, Mevrouw,
Zo weet ik, dat hy my behoën, of sneu'len zou.

KASSIOPEA.

Zeg liever, dat hy is bekommerd voor zyn leeven.
Gy dan, ó Vreend'ling, kom u herwaards aan begeeven,
Toon nu, uit welk een stam dat gy gesprooten zyt.
Andromeda is de uwe, indien gy haar bevryd.
't Gevaar, ó Bloodaards, schynt u beide te weêrhouden:
Ik zie die vlam in u nu te eenemaal verkouden.

Wel aan, myn wanhoop, laat ons geen gevaar ontzien:
't Is tyd, dat ik my van myn eigen arm bedien;
Laat ik, Rampzalige, ten kosten van myn leeven,
Die laste minnaars een verwykend voorbeeld geeven,
My nederstorten in dien grondeloozen vloed...
Maar wie weêrhoud me? is dit een dienst die gy my doet?

D E R D E T O O N E E L .

A N D R O M E D A , P E R Z E U S , *in de lucht op zyn
geveleugeld paard*, KASSIOPEA, TIMANTES,
Rey van Inwoonders.

H TIMANTES, *de Koningin wederhoudende.* (den?
Hoe, loopt gy na uw doot? ziet gy dien Held niet stry-
Door welk een weg hy tracht uw Dochter te bevryden.

KASSIOPEA.

Wat zie ik! Goden! 't is die onbekende Held,

Die

Die zich in doodsgevaar tot myn bescherming stelt.

PERSEUS, *in de lucht.*

Mevrouw, nu ziet gy, wie u 't meeste kan verlichten,
Of 't bloed der Goën voor 't bloed der Koningen moet

KASSIOPEA, (zwichten.

Gy toont dat uwe liefde is zonder wedergâ.

Gy stryd voor u zo wel als voor Andromeda.

E E N S T E M.

Vaar voort! vaar voort! om 't Monster te dooden;

Denk waarom gy stryd.

Maak dat uw glory word benyd

Van menschen, en goden.

Vaar voort...

R E Y.

Vaar voort, vaar voort, om 't Monster te dooden,

Denk waarom gy stryd.

E E N S T E M.

Schep moed! schep moed! nooit Held heeft voor dezen

Dien lauwer geplukt.

Zo gy haar dit gevaar ontruikt

Zal ze uwe steeds weezen.

Schep moed...

R E Y.

Schep moed! schep moed! nooit Held heeft voor dezen

Dien lauwer geplukt.

T I M A N T E S.

Zie, welk geluk, Mevrouw! uw dochter is behoed.

'k Zie, dat het wreed Gedrocht versmoort legt in zyn

PERSEUS, *in de lucht.* (bloed.

De Hemel zy gedankt, die my doet triomfeeren.

KASSIOPEA.

Met welk een offerhand zal 'k u, ô Goden! eeren?

Tegens Perzeus.

'k Erken alleen, myn Heer, u voor dien Bruidegom,

Die haar is toegeleid by 't opper Godendom.

Tegens Andromeda.

Gy moet niet meer aan dien ondankb'ren Fineus denken,

G

Myu

Myn Dochter: maar uw hart en trouw aan Perzeus schen-

PERZEUS.

(ken.

Om haar te winnen, moet men noch veel meer bestaan.
Princes, verlaat dit strand: de winden, die u aan
Die haatlyke rots geklaisterd hebben, zullen
U weêr ontkluis'tren, en myns vaders last vervullen:
Zy zullen, op 't gebod van de opper God Jupyn,
Waar uit ik oorsprongk nam, u weêr gedwongen zyn
Te brengen, daar gy eerst door hen zyt opgenomen.

ANDROMEDA.

(men.

Myn' ziel, door schrik vervoerd, kan tot zich zelf niet ko-
Gy onverwinb're Held, ik bid, vergeef het my,
Dat ik myn dankbaarheid niet toon, naar uw waardy.

PERZEUS.

Tirannen van de Zee, komt uwen misdaad boeten:
Verbolgen Muiters, werpt u aanstonds voor haar' voeten:
Smeekt om genâ, ter wil van die 't Heela! bestiert,
En brengt haar weêr ter plaats daarzê opgenomen wierd.

*Hier op geboorzaamen aanstonds de winden, en vlie-
gen, met Andromeda, weder na de plaats, daar zyeerst
van daan wierd gevoert, Perzeus volgt haar, op zyn
vliegend Paerd, terwijl by wegvliegt, hoort men de oever
van vreugde zangen weêrgalmen.*

KASSIOPEA.

Men ban de droefheid vry die ons het hart kwam prangen,
Door 't aangenaam geluit van vreugde en-zegezangen.
Elk zing', ter eere van dien Held, dat berg en dal
En bosch en beemd weêrgalin van 't aangenaam geschal.

EENSTEM.

De zege is eind'lyk weggedraagen:

't Gedrocht leid verflaagen

En nedergevelt.

Men zing ter eere van dien Held,

Dat boschen en haagen

En bergen waagen.

Men zing' ter eere van dien Held

Die 't gedrocht heeft gevelt.

REY.

R E Y.

De zege is eind'lyk weggedragen:

't Gedrocht legt verslaagen.

E E N S T E M.

Princes, dit 's uw Minnaar:

Dat gy dien verwinnaar

Tot Bruigom aanvaart:

Denk, dat hy uw lot is:

De zoon van een God is

Uw liefde wel waard.

R E Y.

De zege is eind'lyk weggedraagen:

't Gedrocht legt verslaagen.

K A S S I O P E A.

Kom, laat ons zien, waar zy gebragt is van de winden.

Ik zal den Vorst aan myn' belofte meê verbinden.

V I E R D E T O O N E E L.

C Y M O D O C I A , E F Y R E , C Y D I P P E , drie Zégo-
dinnen, opkomende uit de Zé.

C Y M O D O C I A.

Dus zien we ons andermaal in ons gezag onteert;

En onze gramschap op het sinned'lykist gebraveert.

Dat zy, ten trots van ons, onze offerhand ziet staaken,

Zal die Vermetele noch meer hovaardig maaken.

Alle onze haat verstrekt slechts tot een middel, om

Andromeda met een doorluchter Bruidegom

Te doen vereenen: ja, het schynt, dat onze tooren

Zelf de oorsprongk is daar haar geluk uit is gebooren.

C Y D I P P E.

Wat of de onsterfelykheid aan ons toch baaten mag,

Wanneer men zien moet, dat ons Goddelyk gezag

Dus van een sterfelyk mensch gehoont werd en beleedigt?

C Y M O D O C I A.

Het is geen mensch, maar zelfs een God die haar verdedigt,

Doch 'k bid, schep moed, ik hoop, dat wy niet zyn van all'

De Goôn verlaaten, dat ons één wel wreeken zal.

C 2

Kom,

Kom, laat ons, vers bebloed van 't Monfter, onze klagten
Aanftonds gaan ftorten voor Neptuin: laat ons hem trach-
Te porren, tot de straf van dat vermetel volk. (ten

EFYRE

Ik zie de Zee van ond'ren opwellen uit haar kolk.
'k Geloof, hy nadert reeds, om ons zyn' hulp te leenen:
't Getoet der Tritons galmt langs rots en stranden heenen.

VYFDE TOONEEL.

NEPTUNUS, CYMODOCIA, EFYRE, CEDIPPE.

NEPTUNUS, *zittende in een Kar van Parlemoer,*

Myn' Dochters, ik heb uw verdriet en rouw verstaan:
Ik kom hier, op 't gerucht van uwe klachten, aan:
Myn Broeder Jupiter, die 't trotsche Volk verdedigt,
Heeft my zo wel als u in myn gezag beleedigt.
Hy voert hier in myn Ryk zelf de Opperheerschappy:
Ja, zend zyn Basterdzoon, om, door die dwinglandy,
My 't opperste gezag der wateren te ontrukken.
Laat Aarde en Hemel vry, voor zyne wetten, bakken,
Hy voert den Bliksem, en hangt van geen noodlot af;
Ten minften, dat hy my dan laat de waterstaf.
Wie weet, indien hem hier die tieranny gelukte,
Of hy niet Pluto zelf uit zynen Zetel rukte.
Laat ons hem wederstaan, in zyne dwinglandy.
Ik ga, om Juno zelf te trekken op myn zy.
Laat alles op my staan. ik zal uw wraak voltrekken
Al zou het tot myn val, ja, wis bederf verftrekken.
Vaar wel, dat gaat u voor.

CYMODOCIA.

Men schepp' nu weder moed,
Nu zelf de Watergod ons die belofte doet.

Einde van bet derde Bedryf.

*Het Tooneel verandert op 't gezicht en verbeeld een ver-
maakelyk Lusthof, met een prachtig Paleis, in 't wetschiet.*

VIER-

V I E R D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

ANDROMEDA, PERZEUS, *Rey van Ninfen.*

PERZEUS.

I s 't my geoor'loft na uw wedermin te trachten;
Zult gy 't, ô Schoone! voor geen groote misdaad achten,
Als ik my onderwind te dingen naar een hert,
Het welk door Fineus noch misschien bezeten werd?

ANDROMEDA.

'k Bid, laat my hem, dewyl ik de uwe ben, vergeeten.
Dat hy dit hart, myn Heer, voor dezen heeft bezeten,
Was door myn Vaders keur: die zelve keur gebied,
Dat ik hem nu verban, en gy zyn' plaats geniet.
Ik moet gehoorzaam zyn: het minnen, noch het haaten
Is aan myn' zinn'lykheid, noch keur niet vry gelaaten.
Dit hart kan minnen, na de wetten, die 't ontfangt,
't Volgt blindelings de last daar gy het door erlangt;
In 't kort, na 's Vorsten keur is 't oogwit van uw poogen
Veel minder in myn magt, als 't is in uw vermogen.

PERZEUS.

'k Had u dan vrucht'loos van de dood behoed, Mevrouw,
Zo ik my van de magt van uwen Vader wou
Bedienen, u Slavin van zyn verkiezing maaken:
Een edelmoedig hart moet zulke midd'len wraaken.
Ik bid, verwacht toch zulk een lastheid niet van my.
Het is wel waar, dat ik de Goën heb op myn' zy,
Dat gy my zelf zyt door uw Onders opgedragen:
Maar 'k offer u weër aan uw eigen welbehâgen.
Dewyl ik uw geluk veel meer betracht dan 't myn',
Wil ik veel liever van uw hart versteeken zyn, (fangen.)
Als zulk een schoonen schat door 's Vorsten keur te out-
Verkies dan, wie u zal tot zyne Bruid erlangen.
'k Verwacht het vonnis van myn leven, of myn' dood:
Dech

Doch 't zy my uwe keur begunstigt, of verstoot,
Ik zal my aan myn lot vrywillig overgeeven,
Vernoegd gaan sterven, zo 'k u slechts vernoegt doe leeven.

ANDROMEDA.

Is 't niet genoeg dat gy 't Gedrocht hebt neêr geleid?
Dat ik, na 's Vorsten keur, spreek van gehoorzaamheid?
Wilt ge u nog meester van myn wederhouding maaken?
Zo weet....

PERZEUS.

Neen, wil die keur toch in myn byzyn staaken:
Gy zoud dan moog'lyk acht op myn verdiensten slaan;
En met geweld uw liefde en zinn'lykheid weêrstaan:
Myn zegepraalende arm, die 't Monster heeft verwonnen,
Zou u, in uwe keur, heel licht misleijen kunnen.

Volg dan het wit alleen van uw genegenheid,
En sla maar acht op 't geen de Minnegod u zeid.
'k Zeg andermaal, ik zal me aan 't noodlot overgeeven:
Vernoegd gaan sterven, zo 'k u slechts vernoegt doe leeven.
Ik, die uw leven eerst behoed heb in den nood,
Zal dan uw liefde zelf verzek'ren door den dood.
Vaar wel, 'k zal op een straf of gunstig vonnis wachten:
Het eerst rechtvaardig, en het laast' genadig achten.

T W E D E T O O N E E L.

ANDROMEDA, *Rey van Nimfen.*

ANDROMEDA.

Had gy wel ooit geloofd, ô Nimfen, dat ik in
Zo kort een tyd zou zyn verandert in myn' min?
't Is waar, dat hy my door de Vorst is opgedraagen;
Maar 't hart schepte in zyn' keur een heimelyk behaagen:
Myn' nieuwe liefde aanbade myns Vaders heerschappy,
En streefde blind'lings myn gehoorzaamheid voorby
De naam van Fineus klinkt nu haat'lyk in myne ooren;
't Weerspannig hart, dat hy voor dezen kon bekooren,
Brak de eerste ketenen van liefde met geweld,
Zo dra my Perzeus, door den Vorst, wierd voorgesteld.
Komt die verandring u niet wonderlyk te vooren?

AGLAN-

A G L A N T E.

Dit is die Held, die u van 't noodlot is beſchooren,
 Dit wonderwerk geſchied alleen door 't Godendom,
 Om u te huwen aan een' ed'ler Bruidegom:
 't Hart hangt alleen af van dat onbepaald vermogen,
 't Word heimelyk daar door tot liefde, of haat bewogen:
 't Stort onbegryp'lyk ons een neiging in 't gemoed,
 Waar door het minnevuur verdooft werd, of gevoed.
 Dit zien we aan u, Mevrouw; dewyl gy al voor dezen
 Zo groot een achtiging voor dien Vreemd'ling hebt bewee-
 Dat hy het overig gedeelte uws harts bezat, (zen,
 Het welk toen Fineus noch niet ingenomen had.
 Toen deed de Hemei al uw hart tot Perzeus hellen,
 Om 't Goddelyk beſluit daar door in 't werk te ſtellen:
 En de achtiging, die gy tot dien Held droeg in 't begin,
 Was 't werktuig ſlechts om u te trekken tot de min.

C E P H A L I E.

't Is waar, de liefde moet uit zulk een achtiging ſpruiten:
 Doch zo ik hier op myn' gedachten vry mag uiten:
 't Is veel gewaagt, Mevrouw, wanneer men, in dien ſtaaf,
 Op zulk een ſchnelyke verand'ring zich verlaat.

Hy die noch kortſ was zo behaag'lyk in uwe oogen,
 Zal, zonder twyffel, veel op uw gemoed vermogen,
 Als hy een zucht looft in uw tegenwoordigheid:
 Licht dat de liefde dan weer in zyn voordeel pleit.
 Een minnares, die door haar minnaar is beledigd,
 Word door één traan, hoe ſel ze ook haaten mag, bevredigt.
 Zyt zo voorbaarig niet; gy zult in hem miſſchien,
 Als gy hem weer aanschouwt, die oude deugden zien,
 Die gy voorheene. . . .

A N D R O M E D A.

Zoud gy zulks van my vertrouwen?
 Neen, 'k zal hem aanzien als een' bloodaard, een' ontrou-
 Die my reeds over had gegeven aan de dood, (wen,
 En 't hart niet had, om my te redden uit den nood,
 Maar God en menſch ſchold, om zich in zyn' plicht te
 kwyten:

Wat meer is, 'k zal hem zyn lafhartigheid verwyten.
Daar is hy, 'k zie dat hy zich herwaards aan begeeft.
Blyf: gy zult zelf nu zien wat magt hy op my heeft.

DERDE TOONEEL,

ANDROMEDA, FINEUS, *Rey van Nimfen,*
Gevolg.

FINEUS.

Vergeef het my, Mevrouw, indien ik u kom stooren.
'k Hoor, dat gy Perzeus tot uw' Bruigom hebt verkooren.
Ik heb my zelf geveid, dat deeze keur alleen
Uit 's Vorsten wil sproot, niet uit eigen zinn'lykheên:
Maar ach! men zegt, dat gy hem, zonder tegenstreeven,
Uw' hand, ja zelf uw hart, vrywillig hebt gegeven;
Dat nu die schat, die my eerst opgedraagen is,
Verstrekken zal tot loon van uw behoudenis.

ANDROMEDA.

Ja, 'k heb hem myne trouw vrywillig opgedraagen.
Een minnaar, die voor my zyn leven niet durft waagen,
Acht ik myn hart onwaard. In 't kort, hy heeft dien schat
Verdiend, na dat gy die al lang verlaaten had.
Durft gy dus schaamteloos my noch van liefde spreken,
Daar uw bloohartigheid my in 't gevaar laat steeken,
En toestaat, dat ik van 't gedrocht verslonden werd?
Laat ge u noch voorstaan deel te hebben aan myn hert?
Zo gy gewilt had dat ik de uwe waar gebleeven,
Moest gy, als Perzeus, tot bescherming van myn leven,
Geen doodsgevaar ontzien. Nu heeft die Held verricht
Het geen waar toe gy door de liefde waart verplicht.
'k Denk, dat ge ook in myn' trouw geen grooter smart
zult vinden,

Als toen gy toestond, dat my 't Monster zou verslinden.

FINEUS.

Wat heb ik niet om uw' behoudenis bestaan?
Heb ik der Goden toorn niet op myn' hals gelaân?
Gy wierd heel schielyk door de winden opgenomen:

Wat

Wat sterfelyk mensch had magt, om dit toch voor te ko-
 Zou 'k niet door Eolus vermorzelt zyn, indien (men?
 Ik tegens zyn gebod had weêrstand willen biên?
 De wapens, die 'k dan tot uw bystand by kon brengen,
 Bestonden in gebeên, en droevig traanen plengen.

A N D R O M E D A.

Gy schreide dan, terwyl die Held, met zwaard en speer,
 Het wreede moordgedrocht kloekmoedig ging te keer:
 Zo hebt gy allebei, na 'k hoor, voor my gestreden,
 Hy met zyn' arm, en gy met traanen en gebeden.

F I N E U S.

Denk, hoe 't de minnaars van Nerea zyn vergaan,
 Die elk, om 't yv'rigst, voor haar 'tharnas gespten aan:
 Zyn ze alle twintig niet rampzalig omgekomen?
 Met welk een hoop zoude ik dit hebben ondernomen?
 Zoude ik my hebben met een wonderwerk geveit?

A N D R O M E D A.

Gy moest u, op het geen u Venus had gezeld,
 Verlaaten hebben, gy kond, door de hulp der Goden,
 Het wreede Monsterdier, zo wel als Perzeus, dooden.
 En schoon ge al zekerlyk uw' dood voor oogen zaagt,
 Die twintig minnaars, daar de faam nu noch van waagt,
 Behoort ge, indien gy niet beducht waard voor uw leven,
 Getracht te hebben in hun voorbeeld na te streeven.
 Die helden hebben wel hun wis verderf voorzien:
 Maar liefde en eerzucht deed hen moedig weêrstand biên;
 Geen ramp, noch doodsgevaar kon hem te rag doen treden.
 Maar hun rampzalig end heeft die lafhartigheden,
 Na 'k merk, in u verwekt: het is de vrees alleen
 Die u gebragt heeft tot de traanen en gebeên.
 En schoon de Hemel my door Perzeus kwam bevryden,
 Ik moet haar nochtans de eer van zulk een dood benyden,
 Van twintig minnaars vond die minnares niet één
 Die traag was, om haar in het sterven na te treên:
 Daar ik, in tegendeel, gekluisterd van de winden,
 Niet, als dien Vreemdeling kon tot myn bystand vinden.
 Die minnaars waaren noch niet all' bemindt; en gy

Waardt niet alleen bemindt, maar zelf verloofd aan my:
 Het grootst' gedeelte wierd door yd'le hoop gedreeven,
 Daar ik u reeds 't bezit had van myn hart gegeven.
 Was die verzekering, die gy van my genoot,
 U niet genoeg, om my te volgen in myn' dood?
 Kon ik u meer, tot myn bescherming, verplichten?

FINEUS.

Gy moogt my vrylyk van blóhartigheid betichten;
 Maar ach! verdenk my van geen trouwloosheid, Me-
 vrouw,

Wyl ik geen oogenblik u overleeven zou.
 Ik, die my machtloos vond, om uwe dood te aanschouwen,
 Heb in uw afzyn steeds myn' arm gereed gehouden,
 Om my, zo dra als ik daar van de maar ontfing,
 Uit wanhoop door dit hart te stooten, met myn' kling.

ANDROMEDA.

't Waarbillyk, zo gy niet beducht waard voor uw leven,
 Dat gy my zelf voor't laaft daar van een proef kwaamt
 geven,

En u voor 't monster had geworpen, in dien nood:
 Geen Perzeus had me dan weêrhouden van de dood:
 'k Had u met vreugd gevolgt, en my geleid, in 't sterven,
 Dat ik één graf zou met myn' Bruidegom verwerven.
 Doch toen het u ontbrak aan dapperheid en moed,
 Heeft my de Hemel, door een ed'ler arm, behoed.
 Ik had dien trouwen dienst door d' uwen liefst genooten,
 Toen ik met ketens aan de strandrots stond geslooten:
 'k Had tegenwoordig my dan noch in staat gezien,
 Om u myn hart en trouw vrymoedig aan te bién:
 Daar 'k nu in tegendeel, schoon ik u al beminde,
 My zelf geen meer Voogdes van myne vryheid vinde
 Te weezen. 'k Ga. Vaar wel.

VIERDE TOONEEL.

FINEUS, AMMON.

FINEUS.

Ha! wreede, ik merk uw zin,
 Gy wilt dan, dat ik u weêr door verdiensten win.
 Wel aan, myn vriend, gaan wy dien overwinnaar tegen,
 Laat ons hem, 't geen hy heeft door zynen arm verkregen,
 Door d' onzen wederom ontrukken: toonen wy
 Dat Perzeus....

AMMON.

Denk eens, Prins, in welk gevaar dat gy
 U steekt, hy 's uit het bloed van Jupiter gereezen:
 Eer ge u dit onderwind, zult ge al geblykemt weezen.

FINEUS.

'k Weet, dat hem Danaë gebaard heeft, by Jupyn:
 Maar ik, ik acht het bloed veel waardiger te zyn,
 Het welk zyn herkomst heeft uit Vorstelyke looten,
 Als 't geen uit overspel der Goden is gesprooten.

AMMON.

Hy is gewapend met Meduzaas hoofd.

FINEUS.

't Is waar,
 Men zegt, dat hy 't bedekt met zynen beukelaar,
 Dat hy zelf Atlas, die hem smaad'lyk dorst braveeren,
 Daar door heel schielyk in een steenrots deed verkeeren.
 Doch 't zy het waarheid is, of niet, zo 'k hem niet kan
 Verwinnen, door deez' arm, zo laten wy hem dan
 Te keer gaan, met de hulp van onze trouwste vrienden,
 Ik weet, dat ik 'er veel zal tot myn' bystand vinden:
 Zelf Juno zal ons, in onz' aanslag, gunstig zyn:
 Zy haat dien Bastard van haar' Bedgenoor Japyn.

JUNO vertoont zich in een prachtige Kar, voortge-
 trokken van vier Paauwen.

VYF.

ANDROMEDA,
VYFDE TOONEEL.

JUNO, gezeten op een *Wolk*, FINEUS, AMMON,
Gevolg.

JUNO.

Ja, 'k haat hem, gy zult haast het end zien van uw smarte.

FINEUS.

Daar komt zy zelf, 't schynt dat myn leed haar gaat ter

JUNO.

(harte.

Ik ben 't alleen niet die u gunstig weezen zal:
Neptunus zal u zelf handhaven in 't wreken,
De ontslaakte Alekto heeft de twist en tweedragt al
In 't hart van duizenden, op Plutoos last ontfteeken.
Dit diene u; en vervolg daar mede tot 'er dood
Den Aterling van myn' ontrouwen Bedgenoot.

FINEUS.

Godin, ik volg uw' last. Nu heb ik niets te vreezen.
Nu gy en God Neptuin my zullen gunstig weezen.
Myn vriend, ik lach nu met Meduzaas slangenhoofd,
Nu de eene Godheid my met de andere beloofd
Te hulp te komen, ja, 't schynt alles my genegen:
De Hemel, zie 'k, is my niet meer, als Perzeus tegen.

JUNO.

'k Zeg andermaal vervolg den Bastaard van Jupyn,
'k Beloof u, 'k zal u in uw' aanslag gunstig zyn.

AMMON.

Wy vlieden op uw' last, door blydschap aangedreeven,
Myn Heer, kom laaten we ons stil uit dit Hofbegeeven,
Om onze vrienden te vergaderen by-een.
'k Zie ook den Vorst: men vlie: hy naderd herwaards heen.

FINEUS.

Neen, blyf, om alles wat hier omgaat my te ontdekken,
Terwyl ik my berei om d'aanslag te voltrekken.

ZESDE TOONEEL.

CEFEUS, KASSIOPEA, ANDROMEDA, PERZEUS,
AMMON, TIMANTES, *Rey van Ethiopiers.*

MEN denk niet meer aan ons geledene verdriet',
Nu ons die groote gunst van 't Godendom geschied.
Laat ons de droefheid, die ons eerst het hart kwam prangen,
Verdryven, door 't geluit van vreugde en-zegezangen.

EEN STEM.

Laat ons minnen, laat ons leeven,
In een eindelooze vreuchd:
Laat ons het bloeijenste van onze jeuchd
Aan die hartstocht overgeeven.

R E Y.

Laat ons het bloeijenste van onze jeuchd
Aan die hartstocht overgeeven.

EEN STEM.

Weg, met averechtse deuchd,
Die ons tracht te wederstreeven:
Laat ons minnen, laat ons leeven
In een eindelooze vreuchd.

R E Y.

Laat ons het bloeijenste van onze jeuchd
Aan die hartstocht overgeeven:

Laat ons minnen, laat ons leeven
In een eindelooze vreuchd.

Hier volgt een Dans van jonge Ethiopiers.

Twee Oude Ethiopiers.

't Leeven valt d'ouderdom, in deeze vreuchd,

Zo zoet, als de jeuchd,

Schoon onze haaren,

Vergryft door de jaaren,

In plaats van het paaren,

Ons wyzen na 't graf,

't Hart

't Hart voelt, door 't verbeelden
 Van all' deze weelden,
 De vreuchd, die wel eertyds de liefde ons gaf.
Een Dans van een oud man en een oude vrouw.

Dat men dan 't verschet van onze tyd
 In vrolykheid slyt':
 Niets kan meer plaagen
 Als kniezen en knaagen:
 't Verkort onze dagen,
 En haart meer verdriet.
 De vreuchd en de blyheid,
 Gegrond op de vryheid,
 Misstaat aan de wysheid, noch grysheid niet.

D A N S

Van de bovenstaande.

CEFEUS.

Kom, laat ons aanstonds gaan, en met een bly gemoed
 Den Hemel danken voor de gunst, die hy ons doet.
 Spoën wy ons Tempelwaards, om daar, door plechtig-
 heden,

Door offerhanden en aandachtige gebeden,
 't Gelukkig huwelyk van dit doorluchtig paar,
 In 't aanzien van de Goën, te vieren voor 't Altaar.

KASSIOPEA.

Gedooḡ, dat ik eerst mag de felle haat verwinnen,
 Die God Neptuin ons draagt, met all' de Zeegodinnen:
 Dat ik zyn gramschap, die 'k veroorzaakt heb op strand,
 Weër mag verzoenen, door een dierbaar offerhand.

PERZEUS.

Laat ik de Bedgenoot myns Vaders mede trachten
 Te trekken op myn zyde, en haare haat verzachten.
 Gy weet, wie dat zy is; dat, buiten haar gezag,
 De God van 't Huwelyk ons geensins paaren mag:
 Dat zy, uit minnenyd, op 't strengst vervolgt de loten,
 Die uit God Jupiter, als ik, zyn voortgesprooten.

C E F E U S

En ik zal midd'lerwyl gaan off'ren voor Jupyn.
Daar 's niets, waar voor men meer bekommerd hoeft
te zyn.

Men stelt de Goden licht, 't zy klein, of groot, te vreden,
Wanneer men toont een hart vol liefde en dankbaarhe-
den.

Hoe fel de gramfchap van den Hemel op ons woed,
Men kan haar stillen door een nederig gemoed.

Einde van het vierde Bedryf.

*Het Tooneel voor 't vyfde Bedryf verbeeld, gelyk dat
van 't eerste, een ruim marktveld, met een Tempel
in 't verſchiet.*

ANDROMEDA,
VYFDE BEDRYF.
EERSTE TOONEEL.

FINEUS, AMMON.

AMMON.
Uw Vrinden branden van begeerte, om u te volgen:
En Juno, die op hem vergramd is en vervolgen,
Zal hem u lev'ren, in haar' Tempel, voor 't Altaar:
Daar hy, byna alleen, en zorgloos voor gevaar,
Leid neêrgebogen, vol van blydschap en verlangen,
Om, als een offerstier, den slag van u te ontfangen.
Gy zult die plaats geensins ontwyden, door zyn bloed:
Dewyl gy haare wraak, zo wel als de uwe, boet.
Zy zal, als gy hem in haar' Tempel komt te slachten,
Het voor geen' doodslag, maar een heilig offer achten.

FINEUS.

Schoon ik al Juno en Neptuin heb op myn zy,
Ja, zelf all' 't Godendom, helaas! wat baat het my,
Zo de eenigste Godin, die 'k aanbid in myn harte,
Daar door getroffen, met een levendige smarre,
My met een trotser oog aanschouwende in dien staat,
Haar verontwaardiging verand'ren doet in haat.
Neen, door wat wanhoop ik my zelf voel aangedreeven,
'k Wil haar wel winnen, maar geen reên tot gramschap

AMMON.

(geeven.

Wat staat u dan te doen, 't rampzalig uur genaakt,
Het welk haar eigen aan uw' medeminnaar maaakt.

FINEUS.

'k Wil alles onderstaan, doch haar geenzins mishagen,
Haar toorn aanbidden: voor haar voeten zuchten, klaagen.

AMMON.

Verlaat dat haatelyk ontzag, myn heer, 't is tyd:
Maak u, zo 't moog'lyk is, dien Medeminnaar kwyf. (ten)
En zo de ondank're dan noch doof blyft voor uw klag-
Zo zal de erinn'ring van uw wraak uw leed verzachten.

Fi

FINEUS.

Een kranke troost, myn vriend, in zulk een zwaar verdriet!
 Een medeminnaars dood, de traanen die men ziet
 Uit enkel droefheid van zyn' Minnaresse plengen,
 Die zullen in 't begin ons wel wat vreugde aanbrenge:
 Maar als wy ons daar door noch meerder zien gehaar,
 Hoe meer men zich dan vleit, hoe meer men zich verraad.
 Een wroeging zal ons steeds doorpynigen het harte:
 En dan brengt ons de wraak geen blydschap aan, maar
 Inarte.

Niet, dat ik by my zelf dat heilzaam opzet staak:
 Zo smeeken vrucht'loos is, zo loop'ik tot de wraak.
 Maar 'k bid u, dat gy my voor 't laast niet wil beletten,
 Te zien, of ik haar door myn' traanen om kan zetten.
 Een recht verliefde hoopt tot 't uiterste oogenblik.
 Wie weet, of zy, vervoerd door blydschap en door schrik,
 Haar hart niet heeft aan den beschermer van haar leven,
 Stechts uit erkent nis, en uit liefde niet, gegeven:
 Of 't haar niet speelt, toen zy weer tot haar zelve kwam:
 Want al die trouwe dienst, die onbesprooke vlam,
 Die niet zo dra uit haar geheng'nis is gevloogen,
 Heeft haar nog eenigzins gebragt tot mededoogen.
 Ach! dat haar Huwelyk zo dra niet wierd volbragt!

AMMON.

Hoe! wilt ge u weder van die Trofse zien veracht?
 Laat gy u nu noch doot een yd'le hoop weêrhouden?

FINEUS.

(wen.

Ik schaam my, dat ge my komt in dien staat te aanschou-
 Goôn! daar's ondankb're zelf: ik bid, ga aantsonds heen,
 Vergaar de vrienden, tot den aanslag, vast by een.
 'k Zal de onstandvastige beweegen door myn smeeken,
 Of haar' verachting zal op 't selft myn toorn ontsteeken.
 De wanhoop zal myn hart verand'ren, in dien staat,
 En, by gebrek van min, het wapenen met haat.

AMMON.

Ik volg uw' last, en ga my derwaards heen begeeven.

TWEDE TOONEEL.

KASSIOPEA, ANDROMEDA, FINEUS,
Gevolg der Koningin.

Mevrouw, ik kom voor 't laaft, door hoop en vrees
 Onaangezien de wet die my geheel verbied...

ANDROMEDA.

Hoe! spreekt ge aan my, daargy de Koningin hier ziet?

FINEUS.

o Ja; want gy alleen zyt de oorzaak myner smarten.
 Ach! ging u myn verlies noch eenigfints ter harten,
 'k Zou my dan vleijen, dat het sproot uit 's Vaders magt,
 En u niet houwen van die trouw'loosheid verdacht.
 Maak dan, Princes, dat ik u kan onschuldig houwen:
 Zeg, dat ge uws ondanks zult myn medeminnaar trouwen,
 Dat ge uit gehoorzaamheid u aan hem overgeeft,
 En dat een wreede plicht myn min verraaden heeft.
 Geef my den minsten schyn van reden, om te zeggen,
 Dat Perzeus in uw arm', maar ik in 't hart zal leggen:
 Dit is de gunst alleen dien ik van u begeer.
 'k Zal my dan werpen voor uw Moeders voeten neêr;
 En zo 'k van haar dan geen genade kan verwerven,
 Zo zal ik, zonder u myn' dood te wyten, sterven.
 Maar ik neem vruchteloos tot haar myn toeverlaat,
 Zo laug ik my van u, o Schoone! zie gehaat,
 En 't wank'lend barte, door een nieuwe vlam gedreeven,
 Zich zelf noch inbeeld, my rechtvaardig te begeeven.

KASSIOPEA.

Wat eigendom kunt gy noch hebben aan een heft
 Het welk eerst trouweloos van u verlaaten werd
 Ja 'k zeg verlaaten: en, om klaarder uit te spreken,
 Verlaaten, om dat ge u in geen gevaar dorst steeken.
 Is 't onrechtvaardigheid, dat wy dien Held een goed
 Opoeffren, tot een loon, waar van gy afstand doet?

Wat

Wanneer gy haar ten prooy van 't moordgedrocht
zragt stellen,

Scheen ge u in 't minste niet in haare dood te kwellen:
En nu de Hemel haar' door Perzeus heeft bevryd,
Zyt gy bedroefd, als of uw haar behoud'nis spyt.

FINEUS.

Ach! Koningin, ik daag het Godendom hier boven...

KASSIOPEA.

Het zy zo, gy hebt al gezucht, ik zal 't gelooven;
Kost gy door zuchten en door traanen haar behoên?
Gy moeft, als Perzeus, u, tot haar bescherming, spoên.

FINEUS.

Ach! laat my toch den naam van Perzeus niet meer hooren?
Want die verwekt myn hart tot razerny en tooren.
't Ontzag, dat ik u draag, weêrhoud my; maar gy zult
My dwingen, dat outzag, uit enkel ongeduld,
Te breeken, en in woede en gramschap uit te vaaren.
Wat bloodaart zou, zo hem de Goôn zo gunstig waaren,
Dat hy gewapend was, met een gevleugeld paerd,
Dan uw bescherreming niet hebben aangevaard?
Te sryden, daar men geen gevaar behoeft te schroomen,
Een' vyand te verslaan, die niet kan by ons komen,
Zyn all' de tekenen van zyne dapperheid,
Waar door die Held by u zo groot een roem inleid.

KASSIOPEA.

De Goden, kennende de grond van uw' gedachten,
Beganstigten dien zy het edelmoedigst achten.
Gy had, zo wel, als hy, gezegepraalt, indien
Zy in u hadden die kloekmoedigheid voorzien.
Zy zullen zulk een hulp nooit aan een bloodaart geven,
Maar aan een dapper Held, die zelf uit een verheven
Geslacht gesprooten is. In 't kort, de God der Goôn
Heeft de eer dier heldendaad gespaart voor zynen Zoon.

ANDROMEDA.

Genomen, 'k stel dien Held en zynen dienst ter zyde,
'k Vergat het doodsgevaar, waar van hy my bevrydde,
Zoud ge u, ô Fineus, dan inbeelden, datge op my

Een grooter recht, door uw' verdiensten, had, als hy?

Na dat die groote Held het Monster had verslaagen,
 Het land geveiligt van de afgryfelykfte plaagen,
 My, door de zege van zyn' Wapenen, behaaldt,
 Heeft hy ook eind'lyk van zich zelf gezegepraalt,
 En uit eerbiedigheid dat recht my opgedraagen,
 My weder stellende aan myn keur en welbehaagen.

Wat zyt gy verre van die edelmoedigheên!

Gy wilt me, in weerwil van my zelve, niet alleen
 Bezitten, maar tracht all' de Godn te wederstreven.
 Zo gy, toen ik ten prooy van 't Monster wierd gegeven,
 Me een proef gevordert had van myn' standvalligheid,
 Zo had ik u omhelst, en Perzeus hulp ontzeid;
 't Voor eer gerekent met myn' Bruidegom te sterven.
 Maar duld, dewyl ik nu die vreugd heb moeten derven,
 En gy my over hebt gegeven aan myn lot,
 Dat ik my weder aan den Zoon geef van een God.

FINEUS.

'k Verlies dan tyd, Mevrouw, 'k zie, dat het mededoogen,
 En de oude liefde uit uw gemoed gantschis vervlogen,
 En dat de schyn alleen van valsche dapperheid,
 Waar door de staatzucht van uwe Ouders wierd misleid,
 Meer in een oogenblik op u heeft vord'ren konnen,
 Als 'k in zes jaar heb door myn trouwen dienst gewonnen.
 'k Zal u van trouw'loosheid geensints betichten, neen,
 Maak hem vry meester van alle uw' bekoorlykheên:
 Maar wil voortaan hem uw beloften beter houwen.
 Ik ga, dewyl 'k u niet kan zonder schaamte aanschouwen,
 Maar zyt verzekert, dat die Held, zo lief, zo waard,
 Niet lang zal meester zyn van zyn gevleugeld paard.

ANDROMEDA.

't Is hem niet noodig zo hy u slechts heeft te vreezen.

FINEUS.

Mevrouw, hy kon wel licht in 't kort rampzalig weezen.

ANDROMEDA.

Hy draagt op zy 't geen hem voor rampen kan behoên.

F I-

FINEUS.

Ik zie dat gy hem wacht, 'k zal hem de boodfchap doen.

KASSIOPEA.

Hy zal van zelve wel in 't korte hier verfchynen.

FINEUS.

Ik zal my echter tot dien dienft voor 't laaft verpynen.

Vaar wel, Mevrouw: ik zie den Vorft komt herwaarts aan:

Doe hem vast reek'ning van 't geen hier is omgegaan.

D E R D E T O O N E E L.

CEFEUS, KASSIOPEA, ANDROMEDA,

Gevolg.

W at deed hier Fineus? poogt die trofje om ver te flo-
Een Huwelyk 't geen by de Godn zelf is befloten?

KASSIOPEA.

Myn heer, na dat hy lang gefmeekt had en gezocht,
Ja, zelf gedreigt, is hy, u ziende, weggevlucht.

CEFEUS.

Hoe, leent gy noch het oor aan zyn vermetel fpreeken?

KASSIOPEA.

Het valt een minnaar hard zich zelf te zien verfteeken

Van 't voorwerp zyner min. Die gunft, dunkt my, is kleen,

Dat zulk een word verfchoont in zyne oplopendheên.

Maar, Heer, hoe is het met het offer afgeloopen?

Kund gy daar uit de gunft van Jupiter verhoopen?

Of ook befpeuren, dat die God het keurt voor goed,

Dat we ons door 't huwelyk verëenen met zyn bloed?

CEFEUS.

Men fpeurde klaarlyk, uit het ingewand der rammen,

En aan de tekens van de heilige offervlammen,

Dat onze bede wierd begunftigd van Jupyn.

In 't kort, die God kon ons niet meerder gunftig zyn,

Ten zy hy nederdaalde uit zyn verheven troonen,

Om hier op 't aardryk die verbint'nis by te wonen.

Die gunst is ons geschied van 't Zégodinnendom :
 Men zag haar , met een stoet van Watergoôn , alom
 Gezamentlyk het hoofd ten ziltien golve uitbeuren ,
 En 't strandwaards wenden , om het offer goed te keuren .
 Na onze Godsdienst op het plechtigt was verricht ,
 Stemde elk , op 't yv'rigft , met een heuchelyk gezigt ,
 In 't groot geluk , dat wy van 't Godendom ontvingen .
 Het strand weërgalmd en klonk van all' de zegeningen .
 Zy sloegen 't water , tot een teken van vaar wel .
 Indien 't ons nu gelukt , dat Juno , die zo fel
 Zich tegen Perzeus heeft gekant , door de offerhande ,
 Op 't voorbeeld van Neptuin , haar oude wrok verbande ,
 Zo kon men zonder vrees voltrekken hunne trouw .

CEFEUS.

Gy hoeft daar voor geenfins beducht te zyn , Mevrouw :
 De Goden laaten nooit hun werk ten halve steeken .
 Zy zal hun algemeen besluit niet tegenspreken :
 Maar ook bewoogen zyn , door Perzeus offerhand ,
 Haar stem te geeven tot dien grooten huw'lyksband .
 Maar 'k zie Aglante gantsch ontfelt , zy komt ons nader .

VIERDE TOONEEL.

CEFEUS , KASSIOPEA , ANDROMEDA , AGLANTE ,
 Gevolg.

AGLANTE.

Ach ! Heer , vlieg Tempelwaards : want Fineus , die
 Verrader ,

Dingt naar het leven van uw Dochters Bruidgom .
 Hy houdt den toegang , met zyn zaamgezwor'ne , alom
 Bezet , en roept , door woede en minnenyd gedreeven :
Val aan , sla dood , all' wie u tracht te wederstreeven ,
En ruk gelyk'lyk op myn' Medeminnaar aan .
 't Gevolg van Perzeus , dat zyn' magt niet kon weërstaan ,
 Heeft dien Verrader straks om lyfsgenâ gebeden ,
 Behalven Klytus , die , vol moed en dapperheden ,

Door

Door Amfion gestyft, den Held zyn bystand bied:
Doch hy 's om hals, myn heer, zo gy u aauftonds niet,
Met uwe Lyfwacht, komt tot zyne hulp begeeven.

KASSIOPEA.

Wat hoor ik, Hemel! ach! die Held raakt wis om 't leven.
Zyn dit de uitwerkzels, Goôn, van 't geen ons is voorzeid?
Ga heen, myn Lyfwacht, en betoon uw dapperheid:
Vlieg, en verzuim geen tyd, om derwaarts heen te rukken:
Straf dien Verrader, die de deugd tracht te onderdrukken.

CEFEUS.

Mevrouw, wil u des niet bekommeren; 't is niet
Noodzaakelyk, dat gy dien Held uw' bystand bied.
Gy zult licht zien, dat die vermete Verrader
Haast zal gebliksemd zyn, door Jupiter, zyn' Vader.

V Y F D E T O O N E E L.

CEFEUS, KASSIOPEA, ANDROMEDA,
FORBAS, AGLANTE, *Gevolg.*

FORBAS.

Het is niet noodig, dat gy Perzeus hulp verschaft:
Hy heeft zyn' Vyand door Meduzaas hoofst gestraft.

CEFEUS.

Nooit staakt de Hemel 't geen hy eens heeft voorgenomen.

FORBAS.

*Hoe, roept die Held, zo dra hy Fineus aan zag komen:
Waar toe is 't nodig dat men zo veel bloeds vergiet?
Treen wy in een Gevecht. 'k zal my van 't voordeel niet
Bedienen, dat ik van de Goden heb verkregen,*

*Maar van deez' arm alleen: stel daar den urwen tegen.
ô Neen, riep Fineus, kom, gebruik dat voorrecht vry.*

Hier op komt die Verrâar, vol woede en razerny,
Met all' zyne aanhang voort op Perzeus aangedrongen;

Die Held, zich ziende dus verraadelyk besprongen,
Dat hy dat groot geweld niet langer kon weêrstaan:

Dewyl Held Amfion, die dapp're Libiaan,
Reeds, met Likorinas, lei geveld door Fineus troepen.

Begon, door nood geparft, tot zyn Gevolg te roepen;
*'k Bid, fluit uwe oogen voor dit Hemelfche gefchenk,
 En wend u van my af, op dat het u niet krenk'.*
Ik word, in weerwil van myzelf, hier toe bewoogen.
 Toen nam hy 't flangenhoofd, na 't fluiten van onze oogen,
 En heeft het aanftonds voor zyn Vyanden ontbloot,
 Elk zocht op 't fpoedigft zich te bergen, in dien nood;
 Maar vrucht'loos: want hy hen belettende het vluchten.
 Wy hooren midd'lerwyl de een fchreijen, de ander zuch-
 Dat Fineus zelf hem smeekt om lyfsgenade: Neen, (ten;
*Verrader, riep die Held, gyzult uw trouw'loosbeen
 Nu boeten, en hield hem Meduzaas hoofd voor oogen.*
 Hy vlucht; maar Perzeus is hem aanftonds nagevloogen.
*'k Hoor eind'lyk niemand meer, het droef gekerm ver-
 'k Ontfluit 't gezicht, en zie zyn Vyanden in fteen (dween.*
 Veranderdt: eenigen noch met den arm geheven,
 Als of zy dreigden om op 't felst den slag te geeven:
 Men ziet den een' de vrees op 't aanfchyn ingedrukt,
 Den and'ren noch de toorn, waar door hy wierd verrukt,
 Zo fchrikk'lyk . . . .

ZESDE TOONEEL.

CEFÆUS, KASSIOPEA, ANDROMEDA, PERZEUS,
 FORBAS, AGLANTE, Gevolg.

CEFÆUS, tegens Perzeus.

Hebt gy dien Verraar zyn ftraf gegeeven?
 PERZEUS.

6 Ja, myn heer, zo 'k nu heb tegens u misdreeven,
 Dat ik uw bloed . . . .

CEFÆUS.

'k Erken dien fchelm, na dat verraad,
 Niet meerder voor myn bloed: die vrouwelooze daad
 Heeft dien Vermetele van dat geluk verfteeken.
 Des laaten wy niet meer van dien Verrader fpreeken,
 Maar ons ter Tempel fpoên, alwaar gy word verwacht,
 Om

Om met Andromeda door 't Hawelyk . . . maar zacht:

Zo als zy in den Tempel willen treden, sluiten de deuren den ingang.

*k Merk dat men d'ingang sluit. O Goôn! wat mag dit weezen?

*k Zie niemand. Hemel! welk een ramp staat ons te vreezen.

P E R Z E U S.

Gy groote Jupiter, Beheerscher van 't Heel al,
Wil 't nydig noodlot dat ik meer gevaaren zal
Doorworst'len, eer ik 't wit kan van myn' wensch beschi-
schieten?

Of word my 't loon benyd dat ik nu zal genieten?

Z E V E N D E T O O N E E L.

M E R K U R I U S, C E F E U S, K A S S I O P E A, A N D R O M E D A,
P E R Z E U S, F O R B A S, A G L A N T E, G e v o l g.

M E R K U R I U S, *hangende in de Lucht.*

Gy hebt de gunst van all' de Goden.

Ik kom als Voorboô van Jupyn:

Hy zal hier strak met Juno zyn,

Om u in zyn Paleis te nooden.

K A S S I O P E A, *na dat Mercurius weder opwaarts vliegt.*

Men roep den Hemel aan, met spel en maatgezag,

Op dat men waardiger die groote gunst erlang'.

R E Y.

Haast u, ey! haast u, om neder te daalen,

Uit uwen troon,

Gy God van de Goôn,

Laat roch het trouwfeest van uwen Zoon

Met uw byzyn praalen.

E E N D A N S.

E E N S T E M.

Begunstig het Paar met Scepters en Kroonen,

Poog de waereld te toonen,
Dat gy den Bruidegom waardig acht,
Gedaalt te zyn uit uw geflacht.

R E Y.

Haast u, cy! haast u...

Onder dit gezang ziet men Jupiter, in een' schitterenden Troon, ombeint met een Wolk, langzaam uit den Hemel nederdaalen, met Juno en Neptunus, die, verzoent zynde, door de offerbande van Perzeus en Andromeda, hem ter linker en rechter zyde op een Wolk verzellen.

A C H T S T E T O O N E E L.

JUPITER, JUNO, NEPTUNUS, CEFEOUS, KASSIOPEA,
ANDROMEDA, PERZEUS, FORBAS,
AGLANTE, Gevolg.

I JUPITER, zittende in zyn' Troon.
Ik hield den aardboem, o doorluchtige Echtgenooten,
Niet waardig, dat daar 't Huw'lyk wierd
Van Perzeus, mynen Zoon, geviert:
Dit 's de oorzaak, dat de deur des Tempels wierd gefloten.
Komt, volgt my, met die twee vereende harten,
Daar ons 't geluk niet toelacht voor een poos,
Maar daar gy tyd en nyd kunt tarten,
En daar het eeuwig vloeit van nektar en ambroos.
Wanneer de zon in Thetis schoot gaat zinken,
Zult ge, in zyn plaats, vol van gefarnte, blinken,
En 't sterfelyk Volk, door dat gezegend licht,
Verplichten, dat het u een' Tempel flicht.

JUNO.

Gy, Held, hebt zelf myn' haat niet meer te vreezen:
Dewyl die door uw offer is gepaait.

NEPTUNUS.

Vorstin, 'k zal u ook gunstig weezen,
Nu gy my 't wierook hebt gezwaait.

JUNO.

Kom dan met Cefeus herwaards treden,
Ik zal u voeren by Jupyn.

NEPTUNUS.

Kom met de Bruid myn zy bekleeden.
'k Zal u geleiden, daar 't altyd zal Bruiloft zyn.

PERZEUS.

Ik, door de gunst die my geschied gantsch opgetoogen ...

JUNO.

Het is niet nodig dat gy u verschoont:
Een, die een nedrig harte toont,
Heeft op de Goden 't grootst vermogen.

*Hier op doet Juno den Koning en Perzeus aan baar zyde
plaats neemen: dezelve eer geniet de Koningin met Andromeda
van Neptunus, zy worden gelyk ten Hemel gevoert.*

E E N S T E M.

Gaat, gaat heen, vereenigde Harten.
Daar het geluk niet duurt voor een poos,
Daar gy de tyd en nyd kunt tarten:
Daar 't eeuwig vloeit van nektar en ambroos.
Wanneer de gulde Zon gaat zinken
In Thetis kolk,
Zult gy vol van gestarnte blinken,
En 't sterfelyk Volk,
Door die gezegende lichten,
Op 't hoogste verplichten,
Dat het alom
U Altaars zal stichten,
Op het geluit van Ruispyp en Bom.

R E Y.

Wanneer de gulde Zon gaat zinken
In Thetis kolk,

Zult

60 ANDROMEDA, TRERUSPEL.

Zult gy vol van gefarnte blinken,
En 't ſterfelyk Volk,
Door die gezegende lichten,
Op 't hoogſte verplichten,
Dat het alom
U Altaars zal ſtichten,
Op het geluit van Ruispyp en Bom.

E E N D A N S.

Einde van het Vyfde en Laatste Bedryf.

E E N S T E M.

R E Y.

